

47. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

22. LISTOPADU 1998

Z obsahu:

Duch a vzkříšené

»duchovní tělo«

Jan Pavel II. při
generální audienci
4. listopadu 1998

– strana 2 –

Pán můj a Bůh můj

– strana 4 –

**Radostné poselství
pravého Krále**

– strana 5 –

**Radost z důstojné
liturgie**

– strana 5 –

P. Pio pomohl

Zázrak, který se stal
13 let po smrti
P. Pia v Severním
Irsku, je strhujícím
dramatem...

– strana 6 –

Třikrát otec Pio

Život P. Pia je plný
neobyčejných
událostí...

– strana 7 –

**Inkvizice – obrana,
nebo zrada pravdy?**

– strana 8 –

Tvář Antikrista

– strana 10 –

**Ježíš Kristus
jako pedagog**

– strana 13 –

Duch a vzkříšené »duchovní tělo«

Apoštol Pavel nás učí: *My máme svou vlast v nebi, odtud také s touhou očekáváme Spasitele, Pána našeho, Ježíše Krista. On promění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno.* (Fil 3,21n)

Tak jako Duch svatý přetvořil tělo Ježíše Krista, když jej Otec vzkřísil z mrtvých, tak tentýž Duch **obleče do slávy Kristovy i naše těla.** Sv. Pavel píše: *A když sídlí ve vás Duch toho, který vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Ježíše Krista, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.* (Řím 8,11)

Vzkříšení nepochopené a odmítané

Křesťanská víra ve vzkříšení těla se od počátku setkává s nepochopením a odmítáním. Zakusil to sám apoštol Pavel, když uprostřed Areopagu v Athénách hlásal evangelium: *Jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se tomu vysmívali a druzí řekli: „Poslechneme si tě o tom až někdy jindy.“* (Sk 17,32)

Takové těžkosti potkáváme i v naší době. Na jedné straně totiž, i když někdo věří v určitou formu života po smrti, reaguje se skepsí na pravdu víry, která vysvětluje tuto nejvyšší záhadu existence ve světle zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Na druhé straně je nemálo těch, kteří jsou fascinováni pověrou, jakou je reinkarnace, která má své kořeny v náboženském podhoubí orientálních kultur. (Srov. Tertio millenio adv. 9)

Křesťanské zjevení se nespojuje s vágním citem o přežití, jen aby ocenilo intuici o nesmrtelnosti vyjádřenou v učení některých velkých hledačů Boha. Můžeme ostatně připustit, že idea reinkarnace vznikla z naléhavé touhy po nesmrtelnosti

a z pojetí lidského života jako »zkoušky« z hlediska posledního cíle a také z nezbytnosti úplného očištění, aby mohlo dojít ke společenství s Bohem. **Reinkarnace ovšem nezaručuje jedinečnou identitu každého lidského tvora jakožto předmětu osobní Boží lásky, ani integritu lidského života jako »vtěleného ducha«.**

Zmrtvýchvstání jako nesporná realita

Svědectví Nového zákona zdůrazňuje především **realismus také tělesného zmrtvýchvstání Ježíše Krista.** Apoštolové výslovně dosvědčují s odvoláním na svou zkušenost, kterou prožili při zjeveních zmrtvýchvstalého Pána, že *Bůh ho třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal ... těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání.* (Sk 10,40-41) Také čtvrté evangelium zdůrazňuje tento realismus, když vypravuje např. epizodu o apoštolu Tomášovi, kterého Ježíš vyzval, aby vložil prst na místo hřebů a ruku do probodeného Pánova boku. (J 20, 24-29) Tak je tomu také při zjevení na břehu Tiberiánského jezera, kde zmrtvýchvstalý Ježíš *vzal a chléb a dal jim, stejně i rybu.* (J 21,13)

Duchovní stav oslaveného těla

Takový realismus zjevení dosvědčuje, že Ježíš vstal z mrtvých i se svým tělem a s tímto tělem žije u Otce. Jedná se ovšem o tělo oslavené, které již **nepodléhá zákonům prostoru a času,** proměněné v Otcově slávě. Ve zmrtvýchvstalém Kristu se nám zjevuje ono eschatologické stadium, k němuž jsou povoláni a jednoho dne dospějí všichni ti, kteří přijali jeho vykoupení a které předešla svatá Panna, jež »po skončení svého pozemského

života byla vzata do nebeské slávy s tělem i duší. (Pius XII., ap. konstituce *Munificentissimus Deus*, 1. 11. 1950, DS 3903, srov. LG 59)

S odvoláním na zprávu o stvoření, jak ji vypráví kniha Genesis, a ve vztahu k Ježíšovu zmrtvýchvstání jako *novému stvoření* může tedy apoštol Pavel tvrdit: *První člověk Adam se stal živou bytostí, ale poslední Adam se stal duchem, dárce života.* (1 Kor 15,45) Skutečnost oslaveného Krista skrze vylití Ducha svatého se tajemným, ale skutečným způsobem uděluje také všem těm, kteří v něho věří.

Tak v Kristu »všichni vstanou se svými těly, jimiž jsou nyní oděni« (IV. lateránský koncil: DS 801), ale toto naše tělo bude **proměněno na tělo oslavené** (srov. Fil 3,21), na **tělo duchovní** (1 Kor 15,44). Na otázku těch, kteří se ptají: *Jak mohou mrtví vstát? A jaké ti budou mít tělo, až přijdou?*, odpovídá tak, že si poslouží obrazem semene, které umírá, aby se zjevilo v novém životě: *Když zaséváš semeno, nezačíná projevovat známky života, jestliže napřed neodumře; a zaséváš přece ne už tu budoucí rostlinu, ale pouhé semeno, na příklad zrna pšeničné nebo nějaké jiné... Tak je tomu i se vzkříšením mrtvých. Do země se klade tělo, které podléhá zkáze, vstane však tělo, které zkáze nepodléhá; do země se klade tělo, které budí ošklivost, vstane však tělo, které budí úctu; do země se klade tělo slabé, vstane však tělo silné; do země se klade tělo živočišné, vstane však tělo zduchovnělé (...)* *Toto tělo porušitelné musí totiž vzít na sebe neporušitelnost, toto tělo smrtelné musí vzít na sebe nesmrtelnost.* (1 Kor 15, 36-37.42-44.53)

Záruka Eucharistie

Katechismus katolické Církve nám spolehlivě vysvětluje, že to, »jak« se to stane, »přesa-

huje možnosti naší představivosti a našeho rozumu; je to přístupné jen víře. Avšak naše účast na Eucharistii nám dává již předem okoušet proměnění našeho těla Kristovým působením.« (KKC čl. 1000)

Skrze Eucharistii nám Kristus pod způsoby chleba a vína dává své tělo oživené Duchem svatým, a to oživuje naše tělo k tomu cíli, abychom s celým svým bytím, **duší i tělem, se stali účastníky jeho vzkříšení a jeho stavu ve slávě.** Sv. Ireneus Lyonský na toto téma učí: »Jako chléb, který je plodem země, poté, co nad ním bylo vykonáno božské požehnání, není již obyčejným chlebem, nýbrž Eucharistií, složenou ze dvou skutečností, jedné pozemské a druhé nebeské, tak také naše těla, která přijímají Eucharistii, nejsou již zrušitelná a od toho okamžiku **nesou v sobě zárodek vzkříšení.** (Proti bludařům, 4,18,4-5) To, co jsme doposud řekli, abychom tak skloubili učení Písma svatého a církevní tradice, nám dává vysvětlení, proč »křesťanské Krédo... **vrcholí vyznáním víry ve vzkříšení mrtvých na konci časů a ve věčný život.**« (KKC 988) Vtělením přijalo na sebe Boží Slovo lidské tělo (srov. J 1,14), aby je učinilo skrze svou smrt a zmrtvýchvstání účastníkem stejné slávy, jakou má Jednorozený u Otce. Skrze dary Ducha a Kristova těla, oslaveného v Eucharistii, Bůh Otec se vlévá do celého lidského bytí a určitým způsobem do samého vesmíru, který toužebně vzdychá po tomto určení. Tak jak říká sv. Pavel, *celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se synové Boží zjeví ve slávě... a živí svou nadějí, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí.* (Řím 8,19-21)

L'Osservatore Romano
5-6.11 1998
Mezilitulky a zvýraznění
redakce Světla

Všemohoucí bezmocnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Amen, pravím ti, dnes budeš
se mnou v ráji**

Zanechej všeho a pojď na Golgotu. Poklekni pod křížem a vzdej hold Králi, který tady začíná svou vládu. Začíná zde království ve znamení, kterému se bude odporovat.¹ Bůh sám chtěl být od počátku svému lidu králem, který si nepočíná jako pozemští králové. Oni odnímají lidu syny, dcery, pole a stáda, aby se lid stal jejich otrokem, takže nakonec úpí pod jejich žezlem. (Srov. Sam 8, 10-18) Toto všechno mohl Ježíš získat velice snadno. Dábel mu to nabízel již před třemi lety. (Srov. Mt 4, 8-9) Ale jeho království není z tohoto světa. Ačkoliv je od věčnosti Pánem, nikdy sám sebe nepředstavil jako krále. Nemluvil o svém, ale o Božím království. Vyhýbal se příležitosti, kdy by jej lidé mohli provolat za svého krále.

Teprve za situace, když už zcela jistě nikdo nevystoupí, aby jej provolal za krále, v potupném plášti a s tmím kolem hlavy může se oficiálně přiznat ke svým královským ambicím. Takové království se nebojí na svém teritoriu připustit ani důsledný císařův strážce státní svrchovanosti. Součástí Ježíšova potupného trůnu je úřední nápis potvrzující ve třech světových jazycích jeho královskou důstojnost. Je tomu tak, jak sám předpověděl, když řekl, že začne svou královskou moc uplatňovat až od chvíle, kdy se ocitne v postavení úplné bezmocnosti: *Až budu povýšen od země, potáhnu všechno k sobě.*² Jsou trůny, které jsou potřísněny krví poddaných. Tento trůn je potřísněn jen krví svého Krále. Nemá nikoho a nemá nic. Jeho trůnem je proklaté dřevo hanby.³ Nejen že si nikoho nezotročuje, ale sám se stal *poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži.*⁴

Dobře se podívej, jaké jsou první okamžiky této Královny intronizace. Cizí žoldáci ho pokládají za blázna. A co přední představitelé jeho vlastního národa spolu s lidem? Aniž to vědí, navrhuji sarkasticky, aby Ukřižovaný prokázal svou moc způsobem, který by docela uvítal i Ježíšův odvěký Protivník: *Je-li izraelský král, ať sestoupí nyní z kříže, a my v něho uvěříme.*⁵

Odkdy si lid takto diktuje, co má udělat král? Co si to vymysleli?

Ježíš se z výše svého kříže musí dívat na představitele svého národa, o kterém platí slo-

vo Hospodinovo: *Zavrhli mě, abych nad nimi nekraloval. Všim, co dělají, dokazují, že mě opustili.*⁶

Není to víc než tragické, že v tomto kalvářském divadle přijali právě oni neblahou roli, která je součástí autentického potvrzení, že přibili na dřevo Božího Služebníka? Copak neviděl žalmista již před staletími právě tuto scénu? *Zvolná tlupa mě obkličuje, probodlí mé ruce i mé nohy, takže mohu spočítat všechny své kosti, zevlují, pasou se pohledem na mě, dělí se o můj oděv, losují o můj šat.*⁷ *Hle můj služebník bude mít úspěch, až se pozvedne vysoko. Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že se nepodobal člověku. Byl v opovržení, muž bolesti, tak pohrdaný, že jsme si ho nevážili.*⁸ Kristovu království se nikdo nevyhne. Záležejí jen na tom, jakou si vybere roli.

Připoj se k Ježíšově prosbě a modli se k Otci, aby *zvolné tlupě* nepřičítal za hřích jejich rouhavý výsměch, aby byl milostiv i k těm, kteří by měli vědět, co dělají. A nepros jen za ty, kteří jsou tu kolem. Modli se s trpícím Králem za všechny, kteří teprve přijdou a budou si také s nepřiznanou drzostí diktovat, jak se má zachovat Král a jak má vypadat jeho království.

Ty víš, jak má vypadat. Slyšel jsi z Ježíšových úst všechny ty názorné obrazy o nebeském království. Zdá se ti, že se to neshoduje? Nezačíná právě zde nebeské království jako maličké hořčičné zrno? To, že tu Syn člověka bezmocně visí na kříži, je mnohem větší div, než kdyby nyní vlastní mocí sestoupil z kříže. Ušel mnohem větší kus cesty, když sestupoval z nebe až sem na místo Lebky, aby se tu setkal a sblížil se zločincem a *stal se mu podobným ve všem kromě hříchu.* Král, který nevlastní ani píď země, nachází tu přece jen prvního svého poddaného a ten jediný ze všech, kteří tu sebestjstě pozvedají hlas, se zastává svého Vládcem.

Koho to vlastně ukřižovali spolu s Ježíšem? Je to zločinec, anebo první učedník, který doslova *vzal na sebe svůj kříž a následoval Pána?* Není to náhoda, že první z těch, koho Ježíš k sobě opravdu *přitahuje, když byl pozdvížen od země,* je právě tento člověk. Do Ježíšova království se budou uchylovat především lidé zavalení utrpením a lidé obtíženi hříchem.

Co otevřelo tomu člověku oči, že může vidět i ve zmučeném Kristu Krále, zatímco učení a vzdělání a podle svého přesvědčení spravedliví pod křížem nic nechápou? Realistické vědomí vlastní hříšnosti. Krutá nespravedlnost, které se dopouští svět na jeho *nevinném* Společníku, jej vede k poznání vlastního podílu na veškerém násilí a bezpráví. S tím vědomím

Pokračování na str. 6

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 5,1–3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2. čtení – Kol 1,12–20

Bratři! Děkuje Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium – Lk 23,35–43

Když Ježíše ukřižovali, členové veledy se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

JINÁ MODLITBA SV. AMBROŽE PŘEDE MŠÍ SVATOU

Spravedlivý Pane, Ježíši Kriste, obávám se a strachuji přistoupit ke stolu Tvé přeblažené hostiny, já hříšník, který nemůže pomýšlet na své zásluhy, nýbrž smí pouze důvěřovat v Tvé milosrdenství a dobrotu. Neboť mé srdce i mé tělo je poskvrněno mnoha vinami, můj jazyk i mysl se chovaly nezřízeně. Proto se, já ubožák, obracím ve své tísní k Tobě, zdroji slitování, spravedlivé Božství, k Tobě spěchám, abych došel uzdravení, pod Tvou ochranu se utíkám; a protože před Tebou jako Soudcem nemohu obstát, toužím velice, abys mi byl Spasitelem. Tobě odkrývám své rány, před tebou odhaluji svou nesmělost. Jsem si vědom množství a tíže svých hříchů, a to mě sklíčuje. Doufám v Tvé milosrdenství, které je bez počtu. Shlédni na mě očima své slitovnosti, Pane Ježíši Kriste, věčný Králi, který jsi Bůh a člověk ukřižovaný kvůli člověku. Vyslyš mě, neboť v tebe důvěřuji: smiluj se nade mnou, plným bídy a hříchů, Ty, z něhož nikdy nepřestane tryskat pramen milosrdenství.

Bud' pozdravena, spasitelná oběti, obětovaná za mě a za celé lidstvo na Kříži. Bud' pozdravena, vznešená a drahocenná Krví, vytékající z ran mého ukřižovaného Pána Ježíše Krista a smývajících hříchy celého světa. Rozpomeň se, Pane, na svého tvora, kterého jsi vykoupil svou Krví. Lituji, že jsem zhřešil, a toužím napravit to, co jsem spáchal. Sejmí ze mne, nejlaskavější Otče, všechny mé nepravosti a hříchy; abych očištěn na mysli i na těle byl hoden ochutnat Svátost svatých. A dopřej mi, ať tato svatá oběť Tvého Těla a Tvé Krve, které se chystám požívat, stane se pro mě odpuštěním mých hříchů, dokonalým očištěním mých vin, lékem proti hanebným myšlenkám, spasitelnou podporou skutků, které se Ti líbí, a pevnou ochranou před nástrahami nepřátel mé duše i mého těla. Amen.

Pán můj a Bůh můj

Slavnost Ježíše Krista Krále je významnou připomínkou důležitě skutečnosti, že Ježíš je za všech okolností svrchovaným Pánem nebe a země, je tedy svrchovaným Pánem i naším.

Možná že představa krále pro mnoho lidí ztratila svůj lesk, někteří se na ni mohou dívat s určitou dávkou despektu. I kdybychom dokázali obnovit všechnu úctu a všechn majestát, který byl s postavou krále v dřívější době spojen, byl by to tak jako tak jen velmi nedokonalý příměr té vznešenosti a důstojnosti, jaká bez ohledu na náš postoj náleží Ježíši Kristu, Božimu Synu a Synu člověka, Králi králů. Jemu patří vítězství, sláva a moc. (Zj 19,1) Za jeho pozemského života byla o jeho královské důstojnosti řeč pouze v rámci procesu, v jehož průběhu byl právě jakožto král odsouzen k ukrutné smrti na kříži, na kterém zemřel korunován trním.

To, že byl korunován za Krále zde na zemi tím nejpotupnějším způsobem, je ve skutečnosti dokladem jeho božské velikosti a nejvyšší královské moci, která se zjevila, když jej Otec pozvedl z nejhlubšího ponížení a temnoty hrobu a posadil po své pravici. Té nejvyšší slávy se mu pak dostane na konci časů, až představí svému Otci všechny ty, kteří jej následovali, kamkoliv šel. Sláva, s jakou se zjeví celému světu při svém druhém příchodu, nenechá nikoho na pochybách o jeho královské moci.

Ježíšova královská moc je skrytá před našimi zraky, abychom ji tím více vnímali očima víry. Ochuzujeme sami sebe, když ve svém vztahu k Ježíši Kristu setraváme jen u té pokorné podoby, s jakou se k nám Král králů sklání, a ztrácíme ze zřetele jeho božský a královský majestát. Dnes se stalo módou přijímat Ježíše devalvovaného na jednoho z mistrů, léčitele, superstar mezi superstary, na sobě rovného výhodného přítele s velkou protekcí anebo dokonce na emocionální drogu pro

sentimentální chvíle. Devalvovat Ježíše však znamená devalvovat vůbec všechny hodnoty a znamená to také devalvovat i závažnost a odpornost zla a hříchu. To, co činí nebe nebem, je skutečnost, že budeme vidět Boha nikoliv v skromných způsobách a podobnostech, ale tváří in tvář jeho nekonečnosti. To, co činí peklo peklem, je nekonečné odloučení od této nekonečnosti.

Můj Král se ke mně sklání a sblíží se se mnou právě pro velikost zla, které mě ohrožuje a které si troufá zpupně na samého Boha. Zlo hříchu není velké nebo malé podle toho, kdo se ho dopouští, ale je nesmírné a nedozírné, protože je nekonečně vznešený ten, koho uráží. To, co se nám v lidských pohledech jeví jako zanedbatelná maličkost, s hrůzou oceníme jednou teprve v nekonečném jasu svatosti božského Krále.

To, že se k nám Ježíš snižuje, neznamená ani v nejmenším žádný jeho »ústup ze slávy« ani přizpůsobení módnímu duchu »demokracie a rovnosti«. Ježíš se k nám nepřibližuje za cenu ztráty svého božského, velekněžského a královského majestátu. Naopak. Čím více se umí pro nás snížit a ponížít, tím více nám ukazuje, jak je veliký.

»Kdo jsem já a kdo jsi Ty?« musím se znovu a znovu ptát, kdykoliv ke mně sestupuje a stává se mi podobný ve všem kromě hříchu, kdykoliv mě objímá jako můj Přítel, Bratr, Snoubenec, Milenec, Ženich. Právě jeho skromná podoba je důvodem k pokornému úžasu nad nesmírnou velikostí a zcela nepochopitelnou velkorysostí nejvyššího a nekonečného Boha, který záměrně skrývá svůj majestát, aby mě svým božským jassem neohromil až k smrti. Ten, kdo odvykl (ane-

bo ještě nepřivykl) přesvědčenému postoji nejhlubší úcty a bázně před nekonečným Bohem, měl by se znovu zahloubat do 3. a 19. kapitoly knihy Exodus. A pokud by se zdálo, že se tu mluví o Bohu jen starozákonním, ať rozjímá nad novozákonním Zjevením sv. Jana, kde **čtyřicet starců pětkrát padá na kolena před trůnem Beránkovým.** (Zj 4,10; 5,8.14; 11,16; 19,4)

Co jiného může udělat člověk před Boží velebností? Hluboká úcta, kterou cítí ve svém srdci, nemůže zůstat bez vnějšího vyjádření a postoje. *Před Bohem poklekni!* – říká Zjevení. (Zj 19,10) Tak, jak to udělal slepý od narození, když stanul před svým dobrodincem (J 9,38), anebo Samaritán, jediný z deseti uzdravených, který *padl Ježíši k nohám tváří až k zemi.* (Lk 17,16)

Ten nejpokornější a nejužasnější způsob, jakým se Ježíš ke mně sklání, je malá bílá Hostie. Do nepatrného oplatku se skryl celý *Pán můj a Bůh můj.* Tento zázrak lásky neudělal proto, aby mi zevšedněl, ale aby mé víře a úctě představil ten nejvyšší stupeň své všemohoucí lásky.

Nedivme se těm, kteří těžce nesou, mají-li zůstat stát před svým Králem právě ve chvíli, kdy k nim přichází v zázraku Eucharistie, a oni vidí před sebou nejen skrovné způsoby, ale také božskou velebnost a svatost v nich ukrytou. Může jim někdo bránit, aby v *úctě sklonili kolena*, jak jim srdce ukládá?

Žádá-li Svatý otec, aby se vyšlo vstříc všem, kteří tíhnou k původní liturgii, nevztahuje se to i na původní způsob přijímání eucharistie? Je to tak obtížné obnovit v chrámech podmínky, aby ti, kteří cítí potřebu víry a srdce přijímat svého Krále na kolenu, mohli tak bez problémů učinit? Nepodceňme tuto skutečnost. Domnívám se, že takových věřících je více, než si myslíme. -Iš-

Radostné poselství pravého Krále

Křesťanství chce na světlo, protože je světlem. Ježíš sám říká, že je Světlo světa, a totéž říká o svých učednících. Nikoliv vládnoucí mocipáni, nikoliv oficiální vědy, ale vy jste světlo světa, protože máte dávat svědectví o Kristově světle slovem i skutkem. Svět je zahalen v temnotě. Utíká před světlem a nenávidí světlo. Neboť jeho skutky jsou zlé. (J 3, 19) Navzdory rádiu a televizi žijeme v ustavičném zatmění Slunce.

Vina křesťanství dnešní doby spočívá v tom, že není světlem světa. Schovává své světlo, protože se bojí pomsty tmy. *Nikdo nerozsvěcuje svíci a nestaví ji pod kbelík, nýbrž na svícen, říká Kristus.* Církev, která je povolána, aby mluvila, je odsouzena k mlčení.

Být světlem, to je nejpřednější úkol křesťanů v moderním světě, žít příkladným životem podle ducha horského kázání, které nezná žádné kompromisy, tzn. být pro druhé ukazatelem směru, orientačním světlem na cestě mlhou a nocí.

Ale zde si musíme položit otázku: Kde je dnes město na hoře? Kde je heroické křesťanství radostného vyznání víry, bliženské lásky mezi třídou a třídou, rasou a rasou, národem a národem, kde se dokumentuje sociální spravedlnost a bezpodmínečná mravní čistota, které jsou příznačné spíše jen pro malé menšiny?

Ven, ven na světlo, aby všichni viděli naše dobré skutky a velebili Otce, který je v nebi. Ale pozor! Nebojte se

těch druhých, bojte se sami sebe. Ježíš nás nevolá pouze na ulice a náměstí světa, volá nás i do skrytosti. *Dejte si pozor, abyste své skutky nekonali okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích.* (Mt 6, 1) Někdo používá náboženství jako plášť pro svou vlastní oslavu.

Za Ježíšových dob se stalo zvykem mimořádné skutky, dobročinnost ohlašovat pozouny v chrámě a v synagogách. Z dobrého díla se stala senzace.

Ježíš chce ve svém horském kázání, abychom sloužili Bohu v nitru svého srdce. Modlitba a almužna se nesmí stát divadlem před lidmi. Modlitba jako akt zbožnosti je svou podstatou bohostředná, orientovaná na Boha. I almužny jsou

v jistém smyslu náboženským úkonem, představují vrácení Dárci všeho dobra, Bohu. Velké nebezpečí je v tom, že zbožnost a dobročinnost, místo aby byly službou Bohu, se pro lidskou marnivost stanou určitým druhem oslavy sebe sama. Na světlo se vystavuje jen vlastní osobnost.

Jedno volání zní: Ven na světlo! – a druhé: Dovnitř do skrytosti! Zdá se, že se jedná o protiklad. Ve skutečnosti požaduje Ježíš jedno i druhé, dobré dílo na veřejnost, když to vyžaduje bliženská láska, a dobré dílo do skrytosti, když není vůbec zapotřebí vystavovat je na odív. Rozhodující je úmysl: Všechno, co konáme, zaměřit k Bohu. Proto: Ven na světlo!, když to vyžaduje Boží sláva. Dovnitř! – když je Boží sláva v nebezpečí.

Radost z důstojné liturgie

Ve dnech 23. – 25. 10. se v Římě konalo setkání tradicionalistů u příležitosti 10. výročí motu proprio Jana Pavla II. *Ecclesia Dei Adflicta*. Více než 3 000 věřících z celého světa, podporujících úmysl Svatého otce umožnit katolíkům všech generací účast na mši svaté v tradičním latinském ritu, se zúčastnilo přednášky kardinála Ratzingera a pontifikální mše svaté sloužené kardinálem Stiklerem. Po ukončení vlastního duchovního programu promluvil k této skupině na Svatopetrském náměstí také Jan Pavel II. Jeho promluvu jsme uvedli v minulém čísle Světla v plném znění.

Tentokrát přinášíme hlavní myšlenky z projevu kardinála Ratzingera: „Mnoho společností, které spatřily světlo světa po vydání papežského motu proprio, daly Církvi veliký počet kněžských a řeholních povolání. Plny zápalu a radosti ve sjednocení s papežem slouží evangelium v této nelehké době.

Díky jim mnoho věřících mohlo prožít hlubokou radost z důstojné liturgie, najít a prohloubit svou lásku k Církvi. V řadě diecézí jde o značný počet věřících; slouží Církvi ve spolupráci s biskupy a jsou v bratrském vztahu k ostatním věřícím. Toto vše nás naplňuje opravdovou vděčností.

Nebylo by však realistické si zakrývat i ty méně pozitivní stránky posledních deseti let. Obtíže se stále rozrůstají, neboť někteří biskupové, kněží i laici vnímají oddanost tradiční liturgii jako znamení rozdělení. Tuto námitku lze však snadno vyvrátit.

Je dobré vzpomenout na slova kardinála Newmana, který poznamenal, že Církev v celých svých dějinách nikdy nechtěla zakazovat žádnou formu pravověrné liturgie, neboť by to bylo zcela v rozporu s jejím duchem.

Svobodný prostor, který *Novus Ordo Missae* poskytuje, je často nepřijatelným způsobem dále rozšiřován. Rozdíly ve

způsobu, jakým se slouží podle nových liturgických knih, jsou mnohdy větší, než jaký je rozdíl mezi tradiční liturgií a liturgií novou, slouženou věrně podle závazných liturgických norem.“

Na závěr své přednášky kardinál Ratzinger poznamenal, že „bude zapotřebí posílit jurisdikci *Ecclesia Dei*. Musíme hledat lepší instituční řešení a současně hledat cesty k většímu pochopení ze strany biskupů. Biskupové jsou často zaujatě nepřizniví či dokonce zneužívají svých pravomocí a nerespektují oprávněná přání této skupiny věřících. Nejsou to lidé zlé vůle; důvodem je spíše kulturní a duchovní situace, určitý typ vzdělání, specifická formace ducha, která jim nedovoluje náležitě pochopit důvody, pro které je třeba pro sloužení tradiční mše svaté otevřít dveře zcela dokořán. S touto mentalitou a vzděláním je takřka nemožné, aby přijali rozhodnější instituční rozhodnutí bez patřičné přípravy. Právě z tohoto důvodu Svatý otec prozatím nové

rozhodnutí nevydal, neboť si je vědom existujících překážek pro jejich přijetí.“

Na závěr svého příspěvku kardinál Ratzinger poznamenal, že musíme učinit maximum pro řádné vzdělání nové generace církevních představitelů.

„To není útokem na koncil, ale naopak jeho nejméně realizací,“ řekl zcela na závěr kardinál Ratzinger.

-ms-

Poznámka:

Také v České republice existuje skupina věřících, která se zasazuje o aplikaci *Ecclesia Dei* v českých a moravských diecézích. Jejich žádost o umožnění sloužení tradiční mše svaté každou neděli v příhodném čase a ve snadno dostupném kostele v Praze, předložená koncem minulého roku kardinálu Vlkovi, se zatím nesetkala s pochopením. Opakovaná žádost bude předložena počátkem příštího roku a obdobná žádost bude poprvé předána biskupům i jiných diecézí České republiky.

Zájemci o tradiční latinskou liturgii mohou psát na adresu: Michal Semín, UNA VOCE, Kourunni 62, 120 00 Praha 2.

P. Pio pomohl

Otec Pio bývá nazýván pramenem zdraví. Už za jeho života se na něj v dopisech i osobně obracelo mnoho lidí, kteří měli se zdravím nějaké problémy. Ale on často zdůrazňoval, že zázraky dělá Bůh, on se jen za nemocné modlí. V kanonizačním procesu, který teď s otcem Piem probíhá, nepřicházejí do úvahy zázraky, které se staly za jeho života, ale ty, které se staly po jeho smrti. Zázrak, který se stal 13 let po jeho smrti v Severním Irsku, je opravdu strhujícím dramatem.

V městě Derry žili dva manželé, Jan a Anna Mulrinovi. Měli dvě děti a čekali narození dvojčat. Jednou v neděli Jan připravoval nějakou svačinu. Z vedlejšího pokoje zaslechl bolestný výkřik manželky. Běžel tam, viděl její tvář pokřivenou bolestí. Stěžovala si, že jí ukrutně bolí hlava. Než přišel narychlo přivoláný lékař, upadla do bezvědomí. Ten nařídil okamžitý převoz do nemocnice. Tam ji vyšetřovali tři doktoři. Shodli se na tom, že je to buď nádor, anebo krvácení do mozku. Dávali jí jen půl hodiny života. Protože byla ve 24. týdnu těhotenství, rozhodli se zachránit aspoň děti, proto ji na jednotce intenzivní péče napojili na udržovací přístroje. Manželovi řekli, že je klinicky mrtvá, aby se s ní rozloučil. Byl z toho zdrcený. Zbytek dne a celou noc strávil v nemocnici. Po dlouhé době se doopravdy a upřímně modlil.

Ráno zavedl děti ke své matce a řekl jí, co se stalo. Ta mu dala obrázek P. Pia, na druhé straně byla modlitba za jeho blahorečení. Poradila mu: „Modli se, chlapče, snad ti to

nějak pomůže.“ Šel do květinářského závodu, koupil všechny růže, které tam měli, a položil je na oltář P. Marii a poprvé se pomodlil z obrázku modlitbu k otci Piovi. V nemocnici mu řekli, že žena je klinicky mrtvá, ale on se s tím nechtěl smířit. Zůstával v nemocnici, modlil se růženec a prosil o pomoc otce Pia. Přes den se šel podívat na děti a žádal známé, aby mu s modlitbou pomáhali. A ještě jednou koupil růže pro Matku Boží.

Po deseti dnech prosil otce Pia, aby mu dal nějakou známku naděje, ať mu žena aspoň stiskne ruku. Podle lékařů byla stále v hlubokém bezvědomí.

Šel k jejímu lůžku a zašeptal: „Jestli mě slyšíš, stiskni mi ruku.“ A ona mu ji stiskla. Okamžitě volali pro specialistu – gynekologa z nemocnice královny Viktorie z Londonderry. Ten mohl vypnout přístroje na deset minut, jestli to vydrží, a ona to vydržela 48 hodin. Později se ukázalo, že věděla všechno, co se s ní děje, slyšela všechno, jen nemohla reagovat.

Specialista nařídil převoz do nemocnice v Londonderry. Při

převozu ji doprovázela matka a ta viděla, jak jí z očí vytryskly slzy. V Londonderry ji znovu napojili na přístroje a udělali sondu do mozku. Zjistili, že jí prasklo pět důležitých mozkových cév. Odsávání krve zamítli, měli obavy, aby se stav nemocné nezhoršil. Pro ni medicína nemohla udělat nic, chtěli zachránit aspoň dvojčata, jejichž vývoj pokračoval normálně. Bylo třeba udržovat organismus matky až do 34. nebo 36. týdne těhotenství.

Jan si v nemocnici najal pokoj, aby mohl být stále blízko ženy. Jednou v noci se procházel po chodbě, v jedné ruce růženec, v druhé obrázek otce Pia. Právě dokončil druhý desátek, když po chodbě šel nějaký pán. Bylo půl třetí. Jan instinktivně vycítil, že hledá jeho. Představil se mu jako Michael Murray, a přichází proto, že nějaký ženský hlas mu telefonoval, aby šel hned do nemocnice královny Viktorie, že tam někdo potřebuje jeho pomoc, on vlastní rukavici P. Pia. A odevzdal ji Janovi a radil mu, aby ji položil na nemocnou, a aby jí také řekl, jaká je to relikvie. S dovolením sestry, která měla noční službu, vstoupil do pokoje intenzivní péče, a udělal všechno, jak mu poradil pan Murray. Položil jí rukavici na čelo a na život a odešel.

Když se na druhý den vrátil do nemocnice, Annino lůžko bylo prázdné. Doktoři se přece nakonec rozhodli pro operaci hlavy, trvala deset hodin. Jemu řekli, aby si nedělal velké naděje, zůstane němá a nepohyblivá. Kolikrát už to slyšel!

Šel do svého pronajatého pokoje a tam ucítil pronikavou vůni růží. Pochopil, že P. Pio mu dává znamení, padl na kolena a děkoval Bohu.

Vůni bylo cítit 48 hodin. Když se probírala z narkózy, mluvila. Lékařsky se to nedalo nijak vysvětlit. Po operaci se rychle zotavovala, a tak ji převezení zpátky do nemocnice

v Derry. Tam v normálním čase porodila dva zdravé chlapce. Při křtu svatém oba dva dostali jméno Pio – druhé křestní jméno měli rozdílné – rodiče tak chtěli ukázat vděčnost ke kapucínovi, který zemřel v pověsti svatosti.

23. září, v den úmrtí P. Pia byla propuštěna z nemocnice. Někjaký čas potřebovala na zotavenou, chůze jí dělala potíže, ale po čase se všechno upravilo, je úplně v pořádku. Řekla, že neví, jak se to všechno mohlo stát, ale určitě to bylo všechno Boží milost, za kterou je třeba děkovat Pánu Bohu a otci Piovi.

Později v jednom interview prohlásila: „Před tím jsem se toho mnoho nenamodlila, ale teď vím, že Bůh pomáhá tomu, kdo má pevnou víru a kdo se modlí.“

Prohlášení doktora Shamsuddina, odborného gynekologa z Londonderry:

„Paní Mulrinová je jednoznačně přesvědčena, že její úplné uzdravení v tak těžké situaci je něco neobyčejného. Měla předtím těžké krvácení do mozku a byla v bezvědomí. Z mnoha důvodů jsem neměl žádnou naději na úspěšnou operaci a dával jsem jí jen uklidňující injekci.

Chci jenom dodat, že v těch dnech jsem viděl pana Mulrina sedět u vchodu oddělení intenzivní péče, někdy tam proseděl celou noc. Byl nevyspalý, neoholený, na otázku, co tu dělá, odpověděl, že se modlil k P. Piovi. Byl pevně přesvědčený, že jeho žena bude úplně zdravá. Chirurgický zákrok byl sice proveden, ale musím přiznat, že tu bylo ještě něco víc.

Uzdravení paní Mulrinové je mírně řečeno něco jedinečného, a jak myslím, není to jen zásluhou lékařské vědy.

Dr. A. K. Shamsuddin,
odborný porodní lékař
a gynekolog
3. června 1986 v Londonderry

∞ Slovo na neděli – pokračování ze str. 3

nehledá způsob, jak utéct z kříže, nýbrž jak zužitkovat zaslouženou odplatu. Tak silně uvěřil ve všemohoucnost Bezsmocného, že prosí o jediné: *Pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.*

Děkuj spolu s Dismasem Bohu Otci, že i tebe činí účastným údělu věřících ve světle, vytrhl tě z temnosti a přivedl do království svého milovaného Syna.

Bratr Amadeus

Poznámky:

¹ Lk 2,34; ² J 12,32; ³ Gal 3,13 DT 21,23; ⁴ Fil 2,8; ⁵ Mt 27,40; ⁶ 1 Sam 8,7-8; ⁷ Ž 22,17-19; ⁸ Iz 52,13-14; 53, 3

Třikrát otec Pio

Kongregace pro záležitosti kanonizací zveřejnila dekret uznávající hrdinské ctnosti služebníka Božího otce Pia, který bude blahorečen příští rok. Jeho život je plný neobyčejných událostí, které svědčí o mimořádných charismatech tohoto řeholního kněze. Uvádíme tři neobyčejné situace.

Případ Cesare Festy

Advokát Cesare Festa byl velmistrem zednářské lóže a poradcem Viktora Emanuela III. S ohromnou nenávisí bojoval zarputile proti Církvi. Ze zvědavosti se vypravil do San Giovanni Rotondo s úmyslem, že demaskuje otce Pia jako velkého podvodníka, který klame lidi. Když vstoupil do kláštera, otec Pio jej uvítal.

Zmatený Festa se přiznal, že náleží k zednářské lóži, která má za úkol bojovat proti Církvi. Otec Pio vzal advokáta stranou a rozmlouval s ním celou hodinu mezi čtyřma očima. Nakonec Festa poklekl a požádal řeholníka, aby jej vyzpovídal. Otec Pio mu odpověděl, že je to předčasné a že se na tuto zpověď musí řádně připravit. Advokát se vrátil za týden, otec Pio jej vyzpovídal a uložil mu, aby odejel s poutí do Lurd. Obrácení velmistra vyvolalo velký rozruch v celé Itálii. Deník *Avanti* napsal na první stránce: »Zednář na pouti v Lurdech.« Na tajném zasedání lóže odvolal Festa všechny sliby a přísahy. Stal se neobyčejně horlivým obráncem katolické víry.

Případ Beppe Signoriho

Mezi velkým množstvím lidí, kteří mohou dosvědčit zázračnou působnost otce Pia, patří známý italský fotbalista Beppe Signori z mužstva Lazio Řím, který hrál za Itálii v posledních dvou mistrovstvích světa v kopané. Beppe tvrdí, že díky otci Piovi vyvázl bez nejmenšího úrazu z havárie, která měla skončit jeho smrtí. Několik měsíců před tím navštívil San

Giovanni Rotondo a modlil se u hrobu otce Pia. Obdržel tam tehdy část jeho ostatků, které ustavičně nosí u sebe. Říká, že tato relikvie mu připomíná, že podobně jako u otce Pia musí stát Bůh vždy na prvním místě jeho života, a mobilizují jej ke každodenní modlitbě a věrnosti ke Kristu. K nehodě došlo 16. září 1991 na autostrádě nedaleko Foggii. Beppe jel velkou rychlostí za vydatného deště a dostal smyk. Narazil do svodnice, několikrát se převrhl a spadl z vysokého náspu. Svědkové nehody, při které tuhla krev v žilách, byli jisti, že z této nehody nemůže nikdo vyvážnout. Ke svému překvapení však uviděli, jak z hromady zkrouteného plechu vylezl zcela zdravý řidič. Nemocnice potvrdila, že nemá vůbec žádné ani vnější ani vnitřní zranění. Již příští den se zúčastnil tréningu. O několik dní později odjel do San Giovanni Rotondo, aby u hrobu sluhy Božího poděkoval za svou záchranu.

Případ spojeneckých pilotů

Zcela mimořádné je svědectví zapsané v análech amerických vojenských letců, kteří na přelomu let 1943 a 1944 konali vojenské nálety v okolí San Giovanni Rotondo, kde přebýval otec Pio. Byli mezi nimi katolíci, protestanti, židé, anglikáni a mormoni. Všichni shodně zapsali ve svých zprávách, že když se při bojových letech blížili k San Giovanni Rotondo, najednou se z mraku před jejich zaměřovači ukázal člověk v řeholním rouchu, který roztáhl ruce a nařídil jim, aby změnil kurs a neshazovali

bomby na toto městečko. Když se pak potkali s otcem Piem, ihned poznali, že je to ten mnich, který se jim ukázal v průběhu památných letů. Velitel letectva generál dr. Bernard Rossini řekl, že po válce sloužil v Bari, kde bylo velitelství amerických vzdušných sil. Generál Rossini tam potkal mnoho letců, kteří dosvědčili, že jim otec Pio zachránil život za jejich letů. Účastníkem jedné z nejvýznamnějších událostí byl velitel leteckých sil v Bari. V době vojenských operací rozhodl, že povede osobně eskadru bombardérů, které měly za cíl zničit velký sklad vojenského materiálu a paliva umístěný přímo v San Giovanni Rotondo. Bombardéry měly shazovat bomby z velké výšky, aby se vyhnuly nepřátelské palbě. To samozřejmě hrozilo zničením kláštera, protože nebylo možno z tak velké výšky zajistit přesnost zásahů. Když se bombardéry blížily k cíli svého zásahu, generál i jiní piloti spatřili před svými zaměřovači mnicha s vousy v hnědém hábitu, který s roztaženými rukama stál před nimi. Zatímco se celí udivení dívali na tento zjev, staly dvě zcela nevysvětlitelné věci. Najednou se u všech letadel uvolnily mechanismy na svržení bomb a celý náklad spadl na zalesněnou liduprázdnou horu nedaleko San Giovanni Rotondo a nezpůsobily nikomu žádnou škodu. Současně letadla sama od sebe provedla manévr a velkým obloukem se vrátila zpět ke své základně. O této příhodě se velice mluvilo u celé jednotky a všichni se zajímali, kdo je onen mnich. Po skončení války chtěl generál osobně navštívit toto místo, kde se mu nepodařilo uskutečnit plánovanou bojovou akci. Dověděl se, že v San Giovanni Rotondo žije mnich, který je pověstný svými zázraky. V společnosti vysokých důstojníků se odebral do kláštera. Potkal zde celou řadu

Pokračování na str. 8

KOLIK PŮDY POTŘEBUJE ČLOVĚK?

Sedlák Pachom se dověděl, že v Baškirsku dostane člověk tolik půdy, kolik si zamane. A on chtěl půdu, tolik půdy, kolik je jen možno. Odebral se tedy do Baškirsku.

»Máme pro všechny stejnou cenu,« řekl staršina. »Tisíc rublů za den.« »Co to znamená, za den?« ptá se Pachom. »Je to tolik země, kolik obejdeš za jeden den,« odpověděl staršina. Pachom si mne ruce. To může být mnoho půdy, když člověk zčerstva vykročí. Příští den ráno chce již koupit uskutečnit. Pachom, jeho pacholek a Baškirové se shromáždili na malém pahorku, odkud byl rozhled na širokou zemi. Při východu slunce vložil Pachom tisíc rublů do papachy, položené na zemi, vzal si na rameno motyku, aby mohl označovat svou půdu, a vydal se velkými kroky na cestu. Slyší ještě slova staršiny: »O západu slunce musíš být tady, jinak je tisícovka naše a ty nemáš ani píd' půdy.« Pachom si myslí, budu zpátky a budu mít obrovský kus země. Dlouho šel stále kupředu. Když se chtěl obrátit a označit motykou svůj pozemek, viděl před sebou další lán úrodné půdy. »Tu musím mít také!« říká si a kráčí velký kus dále. Když se chce podruhé otočit, aby mohl vyznačit velký čtverec půdy, zadychtí po dalším kusu země a pokračuje dále kupředu. Když označoval třetí roh svého pozemku, vidí, že slunce je již nízko. Cítí, že se mu nohy pohybují jen s velkou námahou. Ale musí si pospíšet, aby o západu slunce byl ve výchozím bodu. Sebere všechny své poslední síly. Kluše s námahou na vrchol pahorku. Právě když zapadá slunce, zhroutí se Pachom před staršinou. Ještě v pádu sahá po své papaše.

»Jsi chlapík, tolik země sis obešel,« říká mu staršina. Pacholek se sklání k sedlákovi, aby mu pomohl na nohy. Vidí, jak Pachomovi teče z úst krev. Je mrtvý. Pacholek bere motyku z bezvládné ruky. Vykope obdélník dvakrát jeden metr. Tolik půdy potřebuje člověk pro svůj hrob.

Podle L. N. Tolstého

Inkvizice – obrana, nebo zrada pravdy?

Když slyšíme slovo »inkvizice«, ihned nám vyvstanou před očima temné sály s mučidly, lidé hořící na hranicích, upalování čarodějnic, a to všechno pod dohledem a s organizací krvelačných a bezcitných mnichů. Převládá všeobecný názor, že inkvizice představuje obzvláštní rozkvět zlých záměrů v Církvi. Málokdo si uvědomuje, že inkvizice pod změněným názvem dále existuje a těší se všeobecné úctě.

Budeme prosit o odpuštění?

Když Svätý otec Jan Pavel II. napsal, že »bolestnou kapitolou, ke které se synové Církve musejí vracet s duší otevřenou pro kajícnost, je tichý souhlas projevovaný zvláště v některých stoletích k způsobům neshášenlivosti, ba dokonce násilí použitých při obraně pravdy« (35), mnozí komentátoři vztahovali okamžitě tato slova mezi jiným na inkvizici. Objevilo se přesvědčení, že Církev se ještě před koncem století omluví světu veřejně za činnost nejen takových lidí jako Konrád z Magdeburku, Robert le Bougre, Bernard Gui, autorů *Klady na čarodějnice*, a nejznámějšího inkvizitora Torquemady, ale přímo za instituci inkvizice, v níže se výše jmenovaní proslavili.

Bude tomu opravdu tak? Bude Církev odprošovat za inkvizici? Přesvědčíme se o tom asi již velmi brzy. Po výročí týkajících se Galilea, po otevření historických archivů inkvizice (22. ledna 1998), po svolání zvláštního symposia na téma inkvizice se zřejmě blížíme k dalšímu vážnému kroku.

Inkvizice se počítá k »temným stránkám Církve«. Vědec-

ké poznatky o této skutečnosti jsou ovšem minimální. Je velmi málo lidí, kteří vědí, proč vůbec došlo ke vzniku této specifické instituce.

Občan – katolík

Inkvizice byla zřízena na obranu pravdy víry a zachování jednoty Církve. I když to někomu bude připadat divné, její zřízení připravovali teologové takového formátu jako sv. Tomáš Akvinský. Papež v listě *Tertio millenio adveniente* píše, že »k správnému posouzení minulosti je třeba vzít v úvahu kulturní kontext dané epochy, pod jehož vlivem bylo možno pokládat v dobré víře za potřebné, aby některé hlasy byly potlačeny, nebo alespoň vyloučeny z diskuse.« (35)

Hledáme-li kořeny inkvizice, musíme mít na zřeteli, že podle slov znalce v tomto oboru Richarda Southerna »dějiny západní středověké církve jsou současně dějinami evropského společenství«. Je něčím zcela logickým, že ve středověké Evropě, sjednocené na křesťanských základech, která vůbec nebyla zavalena temnotou, mohl se pouze pravověrný a poslušný katolík těšit plně z občanských práv. Jak upozor-

ňuje Jiří Rys ve velmi pozoruhodné knížce »Inkvizice«, v takovém světě přestalo být náboženství doménou výlučně biskupů a hereze narušovala nejen vnitrocírkevní jednotu, ale byla útokem na existující a na onu dobu docela dobře fungující společenský řád. Proto zákony proti heretikům (a také proti Židům, na což není radno zapomínat), vydávali svěští panovníci již od šestého století. Hranice mezi tím, co je světské, a tím, co je duchovní, co je státní a co je církevní, byly zcela setřeny.

Velcí teologové spolu se sv. Tomášem Akvinským připomínali, že duchovní život je důležitější než život tělesný. V té době však zvedali hlavy bludaři. Nepůsobili jen ke své vlastní škodě, ale i ke škodě Církve tím, že zdůrazňovali bludné nauky. Působili ke škodě společnosti tím, že útočili na její ustálený řád. Nenechali se přesvědčit vlídným způsobem. Trvali úporně na svých mylných pozicích. Zlo je třeba postihovat bez ohledu na historickou epochu a společenskou zřízení.

Od přesvědčování k přemoci

Latinské slovo »inkvizice« znamená bádání, hledání. Vyjadřuje přesně právě ten úkol, jaký měla plnit inkvizice. Byla ustanovena na to, aby zkoumala a hledala bludaře a přiváděla je k dobrovolnému odřeknutí se bludů a k návratu do jednoty Církve.

Inkvizitor pobýval na určitém místě tehdy, když dostal informace, že na tomto místě žijí heretici. Nejříve v kázá-

Odsuzujeme všechny hereetiky bez ohledu na to, pod jakým jménem vystupují; i když mají různé tváře, spojuje je všechny pýcha, která působí, že jsou si všichni podobní. Ti, kterým bude dokázána vina, mají být předáni světským vládám nebo jejich úředníkům, aby jim vyměřili náležitý trest. Duchovní osoby musí být nejdříve degradovány. Pokud jde o osoby světské, jejich majetek má být zkonfiskován. Jsou-li to osoby duchovní, jejich jmění má být vráceno církvi, od které je obdrželi jako beneficium. Ti, kteří jsou zatím v podezření z hereze, mají být také postiženi exkomunikací a všichni se jim mají vyhýbat, dokud nedokážou svojí nevinu a neočistí přiměřeným způsobem svou osobu a všechny okolnosti.

IV. lateránský sněm (1215)

ních hlásal skutečné učení Církve a vysvětloval, jaké to má důsledky, když někdo setrvává v herezi. Ohlašoval také »čas milosti«, který trval kolem 40 dnů. V tomto období se heretici mohli sami přihlásit a uznat svou vinu. Dostali mírný církevní trest, nebyli předáni státní moci. Teprve po uplynutí vyhlášené doby milosti se přistupovalo k radikálnějším krokům. Když ovšem byli chyceni ukrývající se bludaři, měli v průběhu procesu možnost přiznat se k bludu a složit vyznání pravé víry. Pak byli volní. Pokud tvrdohlavě trvali na svém, pak v zájmu dobra Církve a celé společnosti bylo nutno uplatnit veškerou přísnost.

VI. lateránský sněm pověřil vyhledáváním bludařů biskupy. To se však ukázalo jako velmi nešťastné. Římská kurie byla záhy zavalena haldami dopisů s žádostmi o vysvětlení a s apelačními. Proto papež Řehoř IX. rozhodl, že deleguje své vlastní soudce. Tak vznikla papežská inkvizice.

☪ Třikrát otec Pio – pokračování ze str. 7

mnichů, ale na první pohled mezi nimi poznal otce Pia jako toho, s kým se potkal ve vzdušném prostoru. Otec Pio k němu přistoupil, položil mu ruku na rameno a řekl: »Tak to jsi ty, kdo nás chtěl vyhodit do povětří?« Šokovaný generál padl na kolena. Pak spolu dlouho rozmlouvali. Generál sice neznal

italsky, ale přesto dokonale rozuměl všemu, co otec Pio řekl. Vzniklo mezi nimi hluboké přátelství. Nedlouho nato se generál, který chtěl srovnat San Giovanni Rotondo se zemí, stal katolíkem.

Z *Milujcie sie* 1-2/98
přeložil -Iš

Funkcí inkvizitorů byli po- věřováni nejčastěji řeholníci, zvláště dominikáni. Byli to lidé velmi vzdělaní, podřízeni Sva- tému stolci, bez svazků se spo- lečenstvími, do kterých byli vysíláni. Byli velmi dobrými kazateli a zpovědníky. To bylo velmi důležité, protože papež- ští inkvizitoři měli být nejen soudci, ale i pastýři.

Rozšíření – zneužití – přetvoření

Moc, kterou inkvizitoři ob- drželi, se projevila jako velké pokušení. Bylo nutno mít vel- kého ducha, aby se člověk ubrá- nil jejímu zneužití. A to tím spíše, že světšší vládcové si rychle zjistili, že inkvizice, kte- rou církev zřídila na obranu pravd víry a zachování jedno- ty, může být účinným nástro- jem na zastrasování poddaných. Tak vlastně došlo ke vzniku španělské inkvizice (a podle jejího vzoru i méně známé in- kvizice portugalské), která však ve své podstatě byla inkvizicí nikoliv církevní, ale státní. Cír- kevní osobnosti v ní ovšem se- hrávaly nemalou roli. Byla tato role vždy negativní? Podle mnoha historiků inkvizitor Torquemada, představovaný jako výjimečně krutý, ve sku- tečnosti velmi zmírnil dřívější

procedury a ze všech sil se sna- žil vystříhat omylů. Vyloučil z řad svých spolupracovníků ty, kteří projevovali stranickost.

Je třeba mít na vědomí, že inkvizice nebyla záležitostí pouze katolickou. Taktéž tvůr- ci reformace ustavovali své vlastní inkvizice, které často byly mnohem krutější. Podle dostupných pramenů je počet čarodějnic, které přišly o život na kalvínských hranicích, k vel- kému překvapení značně větší než v případě katolické inkvi- zice.

Institucionální inkvizice byla teprve v r. 1542 papežem Pavlem III. nahrazena Kongre- gací svaté inkvizice, která byla nejvyšším soudem v záležitos- tech bludných učení. V r. 1908 byla přeměněna na Kongrega- ci posvátného officia. K další přeměně došlo r. 1965, kdy ji Pavel VI. změnil na Kongrega- ci pro nauku víry. Jejím prefek- tem je nyní kardinál Josef Rat- zinger. Tato kongregace, která je vlastně dědičkou inkvizice, má dnes velmi velkou autoritu. Vydává mimo jiné tak závažné dokumenty, jako je vysvětlení omylů tzv. »teologie osvoboze- ní«, či nedávno zveřejněná nota týkající se knih Antoina de Mello.

Z Gość Niedzelny 25.9.98
Přel. -Iš-

Heretici se dopouštějí hříchu, za který zasluhují nejen vylou- čení z Církve exkomunikací, ale i vyloučení ze světa skrze smrt, protože porušení víry, která zajišťuje spásu duše, je mnohem těžší provinění než padělání peněz, které usnadňují pozemský život. A zatímco padělatelé peněz a jiní zločinci jsou ihned spravedlivě potrestáni světskými vládci trestem smrti, tím spíše heretici, kterým je dokázána hereze, mají být nejen prokleti, ale i potrestáni smrtí...

Duchovní život je mnohem cennější než život tělesný. Když se tedy trestají smrtí vrazi, kteří připravili lidi o tělesný život, tím více zasluhují trest smrti heretici, kteří odnímají lidem život duchovní... Heretici mohou být odsouzeni k smrti svě- ským soudem, jejich jmění zkonfiskováno i tehdy, když ještě nenakazili svými bludy jiné, protože svými bludy se rouhají Bohu, a tak hlásají falešnou víru. Musí být tedy potrestáni přísněji než ti, kteří urazili královský majestát nebo padělali mince.

Sv. Tomáš Akvinský (+1274)

Magisterium nemůže žádat o odpuštění pouze na základě povrchních emotivních představ

Ve Vatikánu se konalo na konci října sympozium na téma »Inkvizice«, pořádané historico- teologickou komisí pro pří- pravu Velkého jubilea.

Jan Pavel II. řekl jeho účast- níkům 31. října mezi jiným:

„Toto sympozium se koná jen několik dní poté, co byla pu- blikována encyklika *Víra a ro- zum*, ve které jsem chtěl připo- menout lidem naší doby, kteří jsou pod vlivem skepticismu a relativismu, původní důstoj- nost lidského rozumu, kterému je vrozena schopnost dosáhnout pravdy.

Na počátku encykliky jsem chtěl připomenout nápis, který byl na chrámu v Delfách a kte- rý inspiroval Sokrates: *Poznej sám sebe*. Jedná se o základní pravdu. Poznat sebe sama je pro člověka typické. Toto poznání má životní důležitost na cestě, kterou člověk musí vykonat k plnému uskutečnění svého lidství.

V encyklice *Víra a rozum* jsem vyjádřil také své obavy

z fenoménu, jakým je fragmen- tace (útržkovitost) vědění.

Právě z toho důvodu historico- teologická komise pro pří- pravu Velkého jubilea správně usoudila, že nemůže přiměřeně posoudit fenomén inkvizice, dokud nevyslechne odborníky z historických věd. Problém in- kvizice patří k obtížným histo- rickým fázím dějin Církve. Vy- zval jsem již věřící, aby se k ní vrátili s upřímným duchem.

Žádost o odpuštění, o které se v poslední době hodně mlu- ví, týká se v prvé řadě života Církve, jejího poslání hlásat spásu, jejího svědectví o Kris- tu a jejího úkolu usilovat o jed- notu, jedním slovem o soudrž- nost, jakou se má vyznačovat křesťanský život.

Ale světlo a síla evangelia, v němž církev žije, jsou schop- ny osvětlit bohatě rozhodová- ní a činnosti civilních společ- ností a respektovat při tom plně jejich autonomii.

L'Osservatore Romano
1. 11. 1998

Jak ovládnout své touhy?

Katechismus katolické církve

1866 Neřesti mohou být seřazeny souběžně s ctnostmi, je- jichž jsou opakem, nebo mohou být spojeny s *hlavními hříchy*, které křesťanská zkušenost rozlišuje podle Jana Kassiana a svaté- ho Řehoře Velkého. Nazývají se hlavní, protože plodí jiné hří- chy, jiné neřesti. Jsou to: **pýcha, lakomství, závist, hněv, smil- stvo, nestřídmost, lenost** nebo **zahálčivost**.

2514 Sv. Jan rozlišuje tři druhy nezřízené touhy neboli žádostivosti: **žádostivost těla, žádostivost očí a pýchu života** (srov. 1 J 2, 16) Podle katolické katechetické tradice zakazuje deváté příká- zání žádostivost tělesnou; desáté žádostivost majetku druhého.

2515 »Žádostivost« může etymologicky označovat každý sil- ný projev lidské touhy. Křesťanská teologie dala tomu slovu vy- hraněný význam smyslového hnutí, které se vzpírá příkazům lid- ského rozumu. Sv. Pavel ji ztotožňuje se »vzpourou těla proti duchu« (srov. Gal 5, 16. 17. 24; Ef 2, 3). Je důsledkem neposluš- nosti prvotního hříchu (srov. Gen 3, 11). Vnází nepořádek do mrav- ních sil člověka, a i když není sama o sobě hříchem, vzbuzuje v člověku ochotu k tomu, aby se dopustil hříchu.

2536 Desáté přikázání zakazuje *nenasytnost* a touhu neome- zeně si přivlastňovat pozemské statky; zakazuje nezřízenou *žá- dostivost*, vzniklou z bezuzdné záliby v bohatství a s tím spojené moci. Zakazuje také touhu spáchat nespravedlnost, kterou by byl poškozen pozemský majetek bližního.

Kdo miluje peníze, nenasytí se jimi (Kaz 5, 9)

Tvář Antikrista

Podívejme se nyní blíže na osobu Antikrista a jeho doprovod. Je to důležité, aby se nikdo nedal oklamat tím, co bude dělat a mluvit. Proto jsem zvolil výše citovaný úryvek ze sv. Pavla jako vysvětlující klíč, neboť nám ukazuje základní rysy našeho problému.

V tomto úryvku (2 Sol 2, 1-12) se Pavel omezuje na to, že v onen čas ještě nenastává Kristův návrat, ale že se mají potvrdit dvě základní skutečnosti: »odpadlictví« a vystoupení v dějinách (především v dějinách Církve) »člověka nepravosti«.

Pokusíme se vysvětlit oba tyto fakty.

Odpadlictví (apostaze) v teologii znamená dobrovolné opuštění víry, které provede někdo, kdo vyznává určitou náboženskou víru (v našem případě křesťanství). S pojem »apostaze« se pojí tematicky blízký pojem »hereze« (bludu) jakožto opuštění nikoliv celku víry, nýbrž některých jejích pravd, které patří k celku zjevení tak, jak jej předává církevní tradice. Nyní v moderní době a zvláště ve XX. století dochází k jevu, k jakému na rozdíl od hereze zatím nikdy v dějinách křesťanství nedošlo, totiž k odpadu celých národů, které byly kdysi křesťanské. Nejedná se pouze o odmítání některých pravd jednotlivci nebo skupinami, ale o organické, systematické a praktické odmítnutí nadpřirozené víry celou masou mužů a žen. Je to přímo ontologický a antropologický rozvoj, který hluboce poznamenal celé kontinenty a na který Církev pravděpodobně nebyla připravena.

To je »odpadlictví«, o kterém mluví sv. Pavel ve svém listu k Soluňanům. Je to velmi důležitý úsek dějin, rozhodující pro dějiny Církve a lidstva, protože sv. Pavel (a s ním Písmo svaté) by mu jinak nepři-

kládal takovou váhu. Je to právě ona materialistická a imanentistická půda, která se stala cestou pro »člověka nepravosti«, jak o něm hovoří sv. Pavel. Ovšem je třeba upozornit na to, že Antikrist, až se objeví, nevystoupí jako apostata, nýbrž jako náboženský obnovitel, přítel Boha a lidí. Je v tom však lež a podvod, protože je celý ponořen do gnostického bludu, který je velmi blízký modernismu. Poslouží si na jedné straně sekularismem a na druhé straně náboženským synkretismem typu »New age«, aby zevnitř napadl jádro křesťanství, tj. Ježíše Krista: *Amen, amen, pravím vám, kdo nevstupuje do ovčince branou, ale vchází z druhé strany, je zloděj a lupič. Kdo vstupuje branou, je pastýř ovcí... vpravdě vám říkám: já jsem brána k ovcím...* (J 10, 1-2; 7)

Čím se tedy liší antikristové od Antikrista? Oni jsou podle mého zdání množstvím stupňů zla, tak jako jsou různé stupně konání dobra. Světec např. dosáhne určitého stupně dokonalosti, který je vyšší než u průměrných křesťanů. Totéž se děje tam, kde jde o zlo, kde zosobněný Antikrist dosáhne takové dokonalosti v páchání zla a v hledání zla, která je vyšší než u všech ostatních antikristů, kteří jej předcházeli. On bude tak pyšný, že se postaví proti Kristu, takže se sám posadí až do Božího chrámu, jak říká sv. Pavel, ne jako sluha sluhů, ale přímo jako maniak kultu vlastní osoby *vydávající sám sebe za Boha*.

Co se zde rozumí »chrámem«? Za Boží chrám je možno pokládat tři věci:

a) lidské srdce, nakolik vystupuje jako vůdce tam, kde by měl vládnout jedině Bůh (Mt 24, 24; Zj 13, 1-8);

b) chrám z kamene, náboženské centrum katolické církve, tedy Vatikán. Písmo sv. u proroka Ezechiela mluví o konkrétním místě, kde je tento chrám

umístěn: *Boží sídlo uprostřed moří (28, 2) a u Izaijáše: hora shromáždění v místech více vzdálených od severu (14, 13);*

c) Církev jako chrám, ve kterém přebývá Boží lid.

Sám dávám přednost interpretaci b), i když řešení a) a c) mají těsnou spojitost s interpretací b). Pavel ještě říká, že *tajemství nepravosti již působí. Je však třeba, aby byl ze středu odstraněn ten, kdo je dosud zadržuje. Pak se teprve objeví v plnosti...* To znamená, že činnost zla proti Církvi působila již za dob Pavlových, ale teprve když bude odstraněna víra v Krista díky aktuálnímu odpadlictví (nebo sekularizaci) celých mas a když dojde k hlásání evangelia, také díky apoštolským cestám papeže a úsilí tolika misionářů na celém světě, Antikrist se bude moci zjevit v celé své síle jako svůdce.

Řekl jsem výše ve shodě se sv. Pavlem, že se usadí v chrámu. Nikdo se nebude moci usadit v *Božím chrámu*, v našem případě uvnitř Svatého stolce, aniž by měl určitou kněžskou a biskupskou hodnost.

Ovšem termín »sedět v Božím chrámu« znamená především důstojnost a posvátnou »kvalitu« a autoritu k příkazům nebo velkou odpovědnost ze strany toho, »kdo sedí v chrámu«. Je tedy pravděpodobné, že bude mít své místo v katolické hierarchii (i když není nutné, aby byl činný přímo ve Vatikánu), bude velmi vzdělaný v teologických vědách a vědách o člověku a do doby, než změní svého pána, bude vynikat na poli duchovního boje. Bude proto »dokonalým soudcem«, jak napsal již sv. Jan: *Vstoupili doprostřed nás, ale nebyli s námi; ale mělo se ukázat, že ne všichni jsou naši.* (1 J 2, 19; srov. 2 Pt 2, 20-22)

Problém Antikrista nebo falešného proroka, jak jej nazývá Apokalypsa (16, 13), je tedy skutečností, která se týká především života Církve. On ne-

přichází zvenčí, ale zevnitř. On je jako trojský kůň draka a první šelmy uváděných v Apokalypse, totiž ony zednářské a protikřesťanské vlivy, které chtějí církev pouze jako loutku, nikoliv jako služebnici Boha, nýbrž světa a svých více méně skrytých pánů.

Jeho koněm bude ekumenismus a obnova Církve v mnoha oblastech, ale ve skutečnosti se jedná o aplikaci neomodernismu. Některé znaky se již nyní projevují v těch evropských zemích, kde jeho epigoni bojují za kněžství žen a ženatých mužů, za zrušení kněžského celibátu, za připuštění rozvedených ke svátostem, za demokratizaci vedení církve až k pokusům transformace mše svaté na pouhou památku protestantského typu s vyloučením eucharistie!

Bude hlasatelem dialogu, nikoliv však bratrského společenství; filantropie, nikoliv však Boží moudrosti; bude se jevit jako moudrý pro tento svět, ale bude bezbožný v Božích očích; bude se tvářit, že přináší požehnání, ale ve skutečnosti půjde o zlořečení; bude vystupovat jako obnovitel Církve, ale ve skutečnosti bude schizmatikem, který usiluje o rozdělení a zboření domu Božího mezi lidmi, nicméně neuspěje, protože Slovo Boží nakonec osobně zasáhne. (Zj 19, 20) Tento zásah je výslovně předpovězen také ve Fatimě a nejposledněji v poselstvích dona Štefana Gobbioho z 5. prosince 1994: »Ujist'uj tě, že Velké jubileum roku 2000 bude triumfem mého Neposkvrněného Srdce, jak jsem to předpověděla již ve Fatimě, a ten se uskuteční spolu s návratem Ježíše ve slávě, který obnoví své království na světě...«

Na závěr bych chtěl citovat několik vět mladé sestry, která žila na rozhraní XVII. a XVIII. století, týkajících se Antikrista. Narodila se v chudobných poměrech v r. 1680 v Drážďanech a zemřela r. 1706. Byla

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XVIII.

Heřmanův řeholní hábit už nebyl ani zdaleka tak čistý a bez poskvrn, když znovu vcházel do místnosti probošta. Probošt seděl u stolu a právě sypal písek na dopis, který napsal jako odpověď kolínskému arcibiskupovi. Pak se namáhavě zvedl ze židle, předal poslovi psaní, přísně se na něj podíval a řekl:

„Pan arcibiskup chce, abych mu poslal jednoho bratra jako hospodáře na jeden z jeho statků. Tuto prosbu nemohu tvému pánovi splnit. Ovcí, volů a koní mám ve stájích dostatek, z toho může dostat tolik, kolik bude chtít, ale žádného bratra mu nedám. V den soudu nebudu skládat účty z počtu ovcí a koní, ale z každého bratra v klášteře. Řekni to arcibiskupovi!“

Posel se zlehka uklonil a svižně opustil místnost.

„Tak,“ obrátil se probošt k Heřmanovi, „vyhnal jsi všechny ptáky z věže?“

vybrána, aby »tlumočila poselství mocným tohoto světa«. Předpověděla velkou krizi Církve na konci druhého tisíciletí. Drážďanská mniška, jak ji nazývali v Sasku, jakkoliv byla téměř negramotná, napsala několik poselství, zčásti v dobré latině, zčásti německy, v nichž je bohatství historických údajů. O Antikristovi napsala: »Bezbožnost povstane na dvoře. Bezbožnost dvořanů, protože falešní bratři vstoupí s kosaми do domu a vymýtí pravdu. Bude mezi nimi Jidáš a ponese jméno Petr. Tak mi to řekl hlas.« (Srov. Renzo Baschera, Proroctví řeholnice z Drážďan, vyd. MEB, Padova 1986.)

Pokud je toto proroctví pravdivé, mohlo by to znamenat, že k vystoupení Antikrista může dojít v nejbližší době.

Překlad IŠ-

„Ano, důstojný pane!“ odpověděl chlapec.

„Vyhnal jsi je opravdu všechny?“ ptal se dál probošt.

„Ano, pane!“

Tu se postavil Ulrich před chlapce a přejel mu rukou po čele a hrudi a řekl: „Vyhnal jsi ty černé ptáky i tady odtud?“

Chlapec zčervenál až ke kořínkům vlasů, ale pak jednoznačně přikývl.

„To je dobře!“ přikývl probošt a jeho starý, vrásčitý obličej se najednou rozjasnil. „V pořádku. Augustinem jsi je vyháněl, že se nemýlíš?“

„Ano, pane!“ řekl Heřman a podal Ulrichovi tlustou knihu.

„Tak Augustinem!“ probošt se na chvíli zamyslel. Pak přejel lehce rukou po svazku ve vepřovici. „Ano, v této knize je světlo, mnoho světla. Mně také již mnohokrát pomohla vyhnat černé ptáky z mé věže.“

Teď se usmál Heřman, protože si představil starého, dnou pokrouceného probošta, jak se svatým Augustinem šplhá na věž, aby vyhnal netopýry. Pak zase zvažněl, protože pochopil, co tím chtěl starý muž říci.

„Dobře, chlapče, teď můžeš jít!“ řekl Ulrich a poprvé podal chlapci ruku, kterou chlapec vděčně stiskl.

„Obstál!“ zabrumlал si spokojeně Ulrich, když Heřman odešel. Pak se posadil na svoji židli a otevřel svatého Augustina.

Když Heřman sešel na klášterní dvůr, paprsky zvolna pronikaly šedivými mraky. Všechno se mu zdálo jako vyměněné, tak krásné, dobré, jako by byl doma.

„Vyhnal jsi ptáky z věže?“ smál se bratr Eberhard, který právě projížděl klášterní branou s dlouhým vozem, který táhli dva volci. „Viděl jsem je vyletovat z oken věže!“

„Ano, vyhnal jsem je!“ smál se Heřman. „Tlustým svazkem svatého Augustina. Probošt říkal, že ten je na to nejlepší!“

„Ten se na to hodí nejlíp,“ přikyvoval Eberhard. „Ale, podívej, tvůj hábit je celý špinavý od pavučin, to musíme dát do pořádku.“

„To bychom měli!“ smál se Heřman.

„Dostal jsi pěkné křestní oblečení!“ smál se pihovatý Konrád, když se Heřman vrátil mezi žáky.

„To víš!“ zasmál se chlapec.

„Řekl jsi to na nás?“ ptal se dál Konrád.

„Nejsem žádný žalobník!“ odpověděl Heřman.

„Jsi správný chlap, patříš k nám!“ řekl mu Konrád. „Budeme přátelé, jestli chceš!“

A Heřman dnes podruhé rád stiskl nabízenou ruku.

MEČ SVATÉHO MICHAELA

Malí školáci ze Steinfeldu zametali dlouhými smetáky listí na klášterním dvoře. Hromada listí jim rostla pod rukama a hoši ji s radostí nasypávali vyšší a vyšší. Další den byl totiž velký svátek – a to vždy znamenalo, že kromě duchovních hodů bude něco obzvláště dobrého i na klášterním stole. Druhý den měla být posvěcena nově upravená kaple svatého Michaela.

„Možná bude něco z toho býčka, kterého odvážel bratr Eberhard bratru řezníkovi,“ přemýšlel Arnulf.

„Dneska červený, zítra mrtvý!“ povzdychl smutně Anton, neboť měl zrovna svoji zádumčivou náladu.

„Kdo? Ten býk?“ ptá se Arnulf, který přemýšlel o jídle.

„To ne! Myslím to listí! Včera se ještě vesele třepetal na stromě, dnes má nádhernou žlutočervenou barvu a zítra skončí na hnoji!“

„Sic transit gloria mundi!“ citoval Albert, který si dobře pamatoval latinská úsloví.

„Vy blázni!“ skočil jim do řeči pihovatý Konrád. „Mluvíte jako stará poustevnice Gertruda z Duvenforstu. Gloria mundi teď začíná. Já budu opatrem v Čechách nebo kolínským arcibiskupem. Pak se mi budete klanět, když budu stát. Takto, podívejte se, tak budu stát!“ Konrád vyskočil na vysokou hromadu z listí a držel svůj smeták v ruce tak majestátně, že vypadal, jako by měl v ruce opravdu biskupskou berlu.

Ale jeho panování nemělo dlouhé trvání. Všichni spolužáci se vrhli na listí a bombardovali nepravého arcibiskupa plnými hrstmi. Nakonec ho svrhli z jeho nepevného trůnu a hned byli všichni žáci ze Steinfeldu v závějích a obrovská hromada byla rozmetána do všech koutů klášterního dvora. Banda scholarů byla v jednom klubku těl a listí, které se válelo sem a tam na zemi pokryté zbytky hromady, a kdo ví, jak by to všechno dopadlo, kdyby nepřišel pater Fridolín. Neměl u sebe svoji rákosku, a tak vzal jeden smeták a tloukl s ním nemilosrdně do klubka hochů, které se záračnou rychlostí rozmotalo. S rozcuchanými vlasy a umazanými obličejí stáli před svým učitelem a nejedna ruka si třela bolavá místa po výprasku. Jako poslední se vyhrabal Heřman, jediný, který ještě nosil světské oblečení. Byl skoro zasypán listím a svými světlými očima se upřímně zahleděl na magistra. Byl na něj tak komický pohled, že si učitel musel dát ruku před obličej, aby zakryl úsměv, což ale neuniklo bystrým očím hochů. A tak vybuchli žáci najednou srdečným smíchem, který přilákal k oknu samotného probošta, a ten měl radost z čistého veselí.

„Zdá se, že jsi strůjce vřeho!“ křikl Fridolín na Heřmana, když se všichni uklidnili.

Pokračování příště

Ježíš Kristus jako pedagog

Dříve než se budeme zabývat jednotlivými rysy pedagogiky Pána Ježíše, musíme si ujasnit jednu věc. On sám říká:

Jen jeden je váš Mistr a vy navzájem jste bratři. (Mt 23,8) Všímněme si dobře druhé části této věty, protože obsahuje hlubokou myšlenku. Můžeme prozatím konstatovat, že vztah mistr – učedník musí být vztah životodárný. Mistr dává život, proto je otcem, a žáci nejsou navzájem spolužáci, ale bratři. Ale podívejme se i na prvou část výpovědi: máte jen jednoho Mistra. To je pro některé křesťany, kteří všechno relativizují, kteří vedou se světem nejen správné, ale i klamné dialogy, až urážející tvrzení.

Také Buddha, také Konfucius jsou mistry. To je pravda, ale na jedné straně sami nikdy neřekli, že jsou mistry, a na druhé straně neposlali své učedníky do celého světa, aby ze všech národů udělali jejich učedníky pouze silou slova a nikdy ne zbraněmi nebo násilím.

Při poslední večeři bere Ježíš na vědomí, že jej oslovují jako Mistra: *Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu, jsem jím.* (J 13,13) A apoštolé a prvotní církve přijímají ono dnešní sluch urážející tvrzení: Máte jen jednoho, kdo vám má co říct, jen jednoho Mistra, který je Mistrem pro každého člověka. Tím Mistr nevylučuje, že i jiní se mohou v něm a skrze něho stát dalšími mistry, ale sám sebe nazývá Mistrem, věčným Mistrem, a v tom smyslu jsou ti, kteří přišli před ním, zloději a lupiči, a těmi jsou také všichni ti, kteří vystupují a tváří se, jako by byli Kristus. (*Všichni, kteří přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale moje ovce je neslyší.* J 10,8)

Chápeme-li pojem mistra – pedagoga ve prapůvodním smyslu, je Ježíš Pedagog s velkým »P«, nikoliv jen jedním mezi ostatními pedagogy. »Pe-

dagog« byl totiž ve starém Řecku otrok, který doprovázel dítě do školy a zpět domů. Ježíš je tím, kdo vede lidi k Otci a ztělesňuje při tom sám postavu otroka. Již první teolog na Západě, sv. Ireneus, nazval věčné Slovo v tomto smyslu Pedagogem. Popření této skutečnosti přináší s sebou nesmírné obtíže. Pokud přijímáme tuto výpověď o Ježíši, znamená to, že přijímáme skutečnost, která je v ní obsažena a na kterou vrhlo světlo Ježíšovo zmrtvýchvstání: *Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho všechno je stvořeno.*

Přijímáme opravdu jako křesťané skutečnost *jedné podstaty*, tzn. ve svém důsledku, že nikdo nemůže přijít k Otci, leč jedině skrze něho? Mezi Bohem a člověkem, mezi Tvůrcem a tvorem vězí totiž existenciální propast. Bohu se rovná jedině Bůh, tedy Boží Syn. On je Jakobův žebřík, po kterém je možno vystoupit, on je Cesta. Když to nepřijímáme, nejsme křesťané a nejsme katolíci.

Chápu, proč mnozí mají strach z této uvedené věty. Myslí si, že by nemohli vést s jinými národy, jinými vírami a kulturami žádný dialog. To není pravda. My jako křesťané můžeme s jinými vést bez přetvářky dialog, jen když jsme sami křesťané. Následující desetiletí budou probíhat ve znamení gigantických duchovních bojů, při čemž se druzí budou pokoušet přesvědčit nás křesťany, že Kristus byl jen jedním z bohů. Elektronicky synkretizovaná, uměle vytvořená náhražka náboženství zvaná New age se stane ideologií budoucí světové říše, protože žádná říše nemůže obstát bez náboženského zabarvení. Zde budou křesťané, kteří Ježíše vyznávají skutečně jako Božího Syna a jsou jediní, kdo se klanějí jeho nejsvětější-

mu vtělení, představování jako nepřátel světové říše. My musíme stát pevně ve víře právě v protikladu k této tendenci s vědomím, že Ježíš Kristus je jediným Pedagogem lidstva, tj. jediným, kdo lidstvo skutečně vede k Otci.

V dějinách Církve zřetelně vidíme, že jen praví učitelé zakořenění v Ježíši Kristu byli schopni vést dialog se světem. On není žádná fakultativní teze katolické víry, ale její jediná základna. Základem její existence je právě to, že Ježíš Kristus je jednorozený Boží Syn, který se stal člověkem. Tak jsou všichni, kteří dorostli k lidství, anebo sloužili skrytě (ať už vědomě, nebo nevědomky) růstu jiných, ve spojení s vtělením Božího Syna.

Ježíš Kristus je Pedagog s velkým P. To znamená, že to souvisí s podstatou naší víry a že to je také nejvladnějším rysem naší pedagogiky. Podívejme se nyní na některé podstatné rysy pedagogiky Ježíše Krista.

1. Jeho pedagogika má cíl: **nebeského Otce**. Chce přivést své učedníky k nebeskému Otci. Tento cíl dělá pedagogiku Ježíše Krista v její podstatě zdravou. Cílem tu není něco, i kdyby to byla nejslechetnější věc, idea, duševní stav, nýbrž je to Někdo. Osoba je někdo, neosoba je něco. Každá pedagogika, která není schopná představit jako cíl nekonečnou věčnou Osobu, je v zásadě neúplná a nemocná. To ještě neznamená, že každý křesťan je zdravý, ale všichni, kteří věří pouze na něco a ne na někoho, jsou nemocní. Jsou křesťané, kteří Boha slovy vyznávají, ale ve svém životě nepokládají Otce za konečný cíl. A je docela možné, že mnoho lidí, kteří osobního Boha ještě nepoznali, touží po nekonečném, nepřerušném, s žádnými předpoklady nespojené věčné lásce. To znamená: jestliže láska není věčná, není žádná. Jestliže jed-

nou přestává existovat, nikdy nebyla.

2. Ježíš je Pedagog, který se nebojí požadovat od svých učedníků zcela vážné **odříkání**, protože ví, že Boží království (životný vztah k Bohu) stojí nesrovnatelně vysoko nad všemi hodnotami světa. *Nebeské království je podobné pokladu skrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí.* (Mt 13,44)

Pedagog, který se bojí od svých žáků žádat obět a odříkání, sám neví, co znamená obět a odříkání, protože pro něho neexistuje žádná hodnota, která přesahuje všechno ostatní. Tím prozrazuje, že nemá nic společného s pedagogikou Ježíše Krista a tím ani s žádnou hodnotou, protože tam, kde není hodnota poslední a nejvyšší, nejsou ani žádné menší hodnoty.

3. Ježíš pozvedl učedníky nejen k přitažlivosti nekonečně milující osoby, Otce, nýbrž také do světa **absolutních, bezpodmínečně platných hodnot**. To, že něco je nezpochybnitelné, neznamená, že se nemohu na nic zeptat, nýbrž že se zde jedná o takovou hodnotu, která znamená oprávněnost lidské existence: že jde o skálu, na které je možno budovat. Takovou hodnotou je bytí v protikladu k nebytí. Takovou hodnotou je lidský život, který není dovoleno uhasit ani potratem, ani eutanázií. S potratem bychom neměli žádné Vánoce, s eutanázií bychom nebyli vykoupeni. Lidský život je hodnotou, která stojí nad utrpením i nad rozkoší, nad rozumem i nad nesmyslem. Kde není žádná absolutní hodnota, kde pravda, dobro, krása a svátost nejsou podřízeny žádné absolutní hodnotě, tam nemůže být řeči o výchově v křesťanském smyslu, ba ani o výchově člověka jako takové.

4. Pro pedagogiku Ježíše Krista je příznačné, že svým učedníkům nezamíčuje **skuteč-**

^o**nost věčného života ani věčné tmy.** Výchova, která zatajuje věčné zatracení, není podle evangelia a není ve znamení radostné zvěsti. Zbožšťuje vývoj a pokládá jej za automatický bez vztahu k odpovědnosti. Jestliže vesmír je zbožštěn, výchova se stává zbytečnou a je degradována do světa pragmatismu a honby za úspěchy.

5. Podstata pedagogiky Ježíše Krista je v **přitažlivosti**. Když učedníci viděli Ježíše, zatoužili po tváři Otcově a zvolali: *Ukaž nám Otce!* Toužili po víře, po naději, po lásce. Pociťovali hlad, dosud nikdy nepoznaný hlad po modlitbě. Ježíš je živoucím příkladem. Přirozeně, je osamoceným příkladem, protože Bůh všechno stvořil skrze něho. (Srov. Ef 1,4; Kol 1, 16) Jsme stvořeni k jeho podobnosti a obrazu. Vztah mezi Ježíšem a jeho učedníky nelze srovnat s žádným jiným vztahem mistr-učedník. Čím více se Ježíš stává mým Mistrem, mým vzorem, čím více se vzdávám svých vlastních myšlenek a přijímám za vlastní ty jeho, čím méně hledám svou vůli a své city a čím více ve mně roste

poznání Ježíše, tím více se stávám osobností a individualitou.

6. Ježíš jako pedagog používal **pozitivní projekci**. V Šimonovi viděl skálu, a jeho učednická smrt dokládá, že se skálou skutečně stal. V Magdaleně viděl čistotu, a ona se skutečně stala čistou. V Levim viděl velkodušný a nad materiálními zájmy stojící sklon k nepodplatitelným hodnotám, a Levi opustil celnický stolek. V Zacheovi, tomto tělesném i duševním mrzákově, viděl syna Abraháмова, a celník se stal pravým člověkem. Protože Ježíš *znal* své a věděl, co v kom vězí.

7. Dbal na to, aby učedníky nezlomil ani úspěch, ani nezdar. Když se jeho učedníci vraceli nadšení z první misijní cesty a vypravovali o vyhánění zlých duchů, obrátil jejich pozornost od této malé radosti k radosti větší: **od úspěchu** z toho, co se stalo, **k radosti věčného života**. *Neradujte se z toho, že vás zlí duchové poslouchali, ale že vaše jména jsou zapsána v nebesích* (srov. Lk 10,20), tzn. v srdci nebeského Otce. Když viděl, jak se učedníci hádají, a to krátce potom, co jim řekl *Dejte dobrý pozor, co*

vám řeknu: Syn člověka bude vydán do rukou lidí (Lk 9,24), *protože znal jejich myšlenky, vzal dítě, postavil je doprostřed a řekl jim: Kdo je mezi vámi nejmenší, ten je veliký*. (Lk 9,48) Postavil chorobný hodnotový systém světa na hlavu a vrátil moci její původní božský význam: je to schopnost udělat něco pro druhé; a dal jim dítě jako příklad, jak mají přijímat lásku. Ale krátce nato, když šel do Jeruzaléma a nevládní Samaritáni nechtěli jej a jeho učedníky přijmout, protože putovali do Jeruzaléma, Jan a Jakub chtěli přivolat pomstu s poukazem na Eliáše na hoře Karmel. Ježíš je odvedl něžně, podobně jako kdysi duch Eliášův, na horu Horeb. Zde jim dal najevo, že Boží síla se na tomto světě projevuje ve slabosti, protože Bůh sám je láska. Ježíš se nevzdává výchovy svých učedníků, protože se jeví jako beznadějný, ale občas jim připomene, že to nebo ono by už měli vědět.

8. **Modlí se za své učedníky** a svolává na ně Ducha svatého. Modlitba Ježíše, Syna člověka, to nejsou jen slova, je to ontologická, existenciální sku-

tečnost. Zahnuje do své modlitby své učedníky, a pokud tento plášť Ježíšovy modlitby nepustí, dospějí, třeba s klopýtáním, do nebeské vlasti. *Za ně prosím, neprosím za svět, nýbrž za ty, které jsi mi dal, neboť patří tobě, ... Otče svatý, chraň je svou božskou mocí, neprosím, abys je vzal z tohoto světa, ale abys je uchránil od zlého...* (J 17,11-15) Účinnost této Ježíšovy modlitby vidíme na Petrovi. *Šimone, Šimone, Satan si vás vyžádal, aby vás třibil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe... a ty, až se jednou obrátíš, utvrzuj své bratry*. (Lk 22, 31-32) Od svatého Pavla až po Dona Boska modlí se praví mistři ustavičně za své učedníky. I když na sebe nemohou převzít záležitost jejich spásy, protože její obrovskou tíží může unést jen Spasitel, snažnou prosbu za spásu svých učedníků přednášejí v potu a krvi podobně jako jejich Mistr. Když vidí již předem záludnost jejich domnělé svobody, nezbyvá jim nic jiného, než rozprostřít jemnou síť modlitby za tyto učedníky, aby je podržela, dokud na ně neseštopí Duch svatý.

Církevní aktuality

VÝZNAM PETROVA PRIMÁTU

Kongregace pro nauku víry vydala dokument *Primát Petrova nástupce v tajemství Církve*. Je to výsledek teologického sympozia na toto téma, konaného v lednu 1996.

Podle prefekta Josefa Ratzingera obsahuje dokument *nejdůležitější body katolické nauky na téma primátu*. Otázka papežského primátu má velký význam pro další postup ekumenického dialogu. Papežský primát se odlišuje svou podstatou a způsobem vykonávání od toho, čemu se ve společnosti říká vláda. Papežova role nespočívá v koordinaci různých činností a není také vůbec jen čestnou funkcí. »Nástupce Petrův je skála, která

navzdory arbitrálnosti a konformismu představuje záruku přísné věrnosti Božimu slovu. Tato věrnost nesmí uhnout ani před mučednictvím,« napsal kardinál Ratzinger. Dokument Kongregace pro nauku víry dále připomíná, že jedině sám papež nebo papež ve spojení s všeobecným sněmem má právo rozhodovat o způsobu, jakým má vykonávat svou službu. Papežský primát také neznamená absolutní vládu, protože papež přijímá také rozhodnutí kolegiální a po poradách s biskupy celého světa. Kolegialitu biskupů není možno stavět do protikladu s primátem. Všichni křesťané mají povinnost modlit se za dobré zakončení diskusí na téma papežského primátu, aby tak

byla obnovena jednota Církve a výkon primátu tak, jak si to přál Kristus.

DŮSTOJNOST ČLOVĚKA

V promluvě k členům Paapežské akademie věd se Jan Pavel II. postavil proti takovým koncepcím člověka, které redukují lidskou bytost na fyzicko-materiální jsoucno, které by se mělo chovat tak jako všechna ostatní živá příroda. Papež vidí velké nebezpečí v tom, kdyby byl člověk zbaven ústředního postavení ve stvořeném světě. S odvoláním na svou poslední encykliku *Fides et ratio* zdůraznil Svatý otec, že člověk je na rozdíl od ostatních tvorů schopen z úvahy nad stvořeným světem dospět k samému Bohu.

Pro svou duchovnou přirozenost je schopen člověk přijímat nadpřirozené skutečnosti a dosáhnout věčného štěstí, které mu daroval Bůh.

50 LET DOKTOREM TEOLOGIE

Na papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (Angelicum) v Římě se konala slavnost na památku 50. výročí udělení doktorátu Karolu Wojtylovi. Zúčastnilo se jí na 200 osob, mezi nimi prefekt Kongregace pro nauku víry, kardinál J. Ratzinger, dominikán Georges Cottier, teolog papežského domu, Lvovský arcibiskup Marian Jaworski a Maciej Zieba, ředitel institutu Tertio millenio.

Radio Vaticana

ZIMNÍ REKREACE V KRKONOŠÍCH

Rekreační středisko královéhradecké diecéze Marianum v Janských Lázních nabízí levné zimní pobyty pro rodiny s dětmi, společenství, školy v přírodě i lyžařské výcviky. Ubytování je v jedno-, dvou-, tří- a čtyřlůžkových pokojích se společným příslušenstvím. Pro rekreaci kněží je nepřetržitě k dispozici samostatný pokoj „ve věži“ domu. V domě je k dispozici výtah, dobře vybavená kuchyň a kaple. Stravování si zajišťují návštěvníci sami, na přání můžeme zajistit v dohodnutých termínech plnou penzi.

Dům je vhodnou základnou pro běžecké i sjezdové lyžování. Asi 1500 m od Mariana je spodní stanice kabinové lanovky na Černou horu, kde je též jedna z nejdelsích sjezdovek v Krkonoších. Blíže informace získáte na adrese: Dominik Melichar, Marianum, 542 25 Janské Lázně, tel/fax: 0439/87 51 17.

VÁNOČNÍ SVÁTKY V MARIANU

Rekreační středisko Marianum v Janských Lázních připravuje společný pobyt pro osamělé a ty, kteří chtějí svátky Narození Páně prožít v duchovní atmosféře, ve společenství křesťanů a v krásné přírodě Krkonoš. Termín: 23.-27. prosince 1998.

Přihlášky zasílejte na adresu Dominik Melichar, Marianum, 542 25 Janské Lázně 89, nebo volejte na tel/fax 0439/87 51 17, a to do 5. prosince 1998.

KONFERENCE PRO ZDRAVÍ

Na Radiu Proglas probíhají každé pondělí od 9.20 hod. lékařské přednášky, věnované aktuální zdravotnické tematice. V tomto měsíci hovoří MUDr. Dana Makešová o alergických onemocněních.

V pátek 27. listopadu 1998 od 16.30 do 17.30 hod. se na Radiu Proglas uskuteční „Konference pro zdraví“. Ve studiu budou přítomni lékaři, kteří v Proglase hovořili v poslední době (pediatr, psychiatr, endokrinolog, diabetolog, alergolog a rodinný lékař). Kdokoliv může telefonicky přednést svůj dotaz a dostane odpověď od příslušného odborníka. **Radio Proglas je možno poslouchat na frekvenci: 107,5 MHz, 93,3 MHz a 90,6 MHz a má telefonní číslo 05/43 21 72 41.**

Jsou dva druhy lidí, které je možno pokládat za rozumné:

Jedni, kteří z celého srdce slouží Bohu, a druzí, kteří z celého srdce Boha hledají, protože jej ještě neznají.

Blaise Pascal

PRO VÝCHOVNÁ A SOCIÁLNÍ POVOLÁNÍ

připravuje Střední odborná škola sociální u Matky Boží v Jihlavě.

Kontaktní adresa:

Střední odborná škola sociální u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, Tel.: 066/23782

OPATSTVÍ NA STARÉM BRNĚ

Mendlovo nám. – bazilika

Středa 2. prosince – 19.30 hod. – Hle, přijde Pán – liturgické zpěvy adventu a Vánoce.

Přednese Schola Gregoriana Pragensis, umělecký vedoucí David Eben.

Koncert je benefiční, celý jeho výtěžek bude věnován Výcvikovému středisku vodicích psů pro nevidomé.

Pátek 4. prosince – 19.30 hod. – Adventní setkání 1998

Účinkují Marta Kubišová – zpěv, Jaroslav Svěcený – housle, Petr Malásek – klavír. Koncert se koná pod záštitou J. Exc. Evžena Martince, opata starobrněnského. Část výtěžku bude věnována české maltezské pomoci Suverénního řádu maltézských rytířů.

Sobota 5. prosince – 18.30 hod. – 2. Adventní koncert Masarykova onkologického ústavu. Účinkují: Gabriela Wilhelmová, Hana a Petr Ulrychovi, Sbor mladých z kostela sv. Augustina. Koncert je benefiční, vstupné dobrovolné.

P. Evžen Martinec OSA, opat

Dne 22. listopadu v 15 hod. se v Domě farníků v Ostravě Porubě uskuteční přednáška P. Pavla Dokládala: **PANNA MARIA A KONEC TISÍCILETÍ**. Přednáška je doprovázena projekcí.

V sobotu 21. listopadu 1998 v 19.00 hodin v kostele sv. Bartoloměje v Odrách se uskuteční koncert duchovní hudby na nových varhanách. Interpretem tohoto koncertu bude David Postránecký z Brna. Další z řady benefičních koncertů bude uskutečněn v sobotu 19. prosince 1998 v 19.00 hodin. Hostem tohoto duchovního koncertu bude Vladislav Bláha – koncertní mistr na kytaru a prof. paní Klugarová na varhany. Výtěžek z těchto akcí bude použit ke splácení dluhu nových varhan v Odrách.

Bazilika Staré Brno, Mendlovo nám.

22.11.1998 v 16.00 hod. bude koncert dětského starobrněnského chrámového sboru v kapitulní síni opatství.

P. Evžen Martinec OSA, opat

6. prosince oslaví 40. výročí svátosti kněžství otec P. Zdeněk Čížkovský OMI, představený misijní Kongregace oblátů Panny Marie Neposkvřené, duchovní správce na Mariánských Klokotech.

Za neúnavnou evangelizaci v Čechách a na Moravě a za duchovní obnovu děkují a do dalších let vyprošují zdraví a ochranu Panny Marie farníci z Klokot.

Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži

Pilařova 3, 767 01 Kroměříž
tel.: (0634) 24 987, fax.: (0634) 255 43
e-mail: bekarek@ag.krm.czn.cz
www.ag.krm.czn.cz

Nadaným žákům 7. a 9. tříd základních škol, zájemcům o studium na

ARCIBISKUPSKÉM GYMNÁZIUM V KROMĚŘÍŽI

ve školním roce 1999/2000

Podmínky pro přijetí do 1. ročníku šestiletého nebo čtyřletého studia:

- úspěšné absolvování 7. nebo 9. třídy základní školy,
- úspěšné vykonání přijímacích zkoušek z jazyka českého a z matematiky.

Žáci s vynikajícím prospěchem mají možnost být přijati bez přijímacích zkoušek.

Další informace můžete získat dne 12. prosince 1998 od 8.30 do 12.00, kdy proběhne na naší škole

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Přihlášky ke studiu: Podávejte na běžných formulářích, které obdržíte v základní škole (na vyžádání přihlášku pošleme).

Studentům našeho gymnázia nabízíme:

- **vzdělávání** podle generalizovaného učebního plánu MŠMT ČR pro gymnázia,
- výchovné **prostředí** a **setkávání** v křesťanském duchu,
- **ubytování a stravování** přímo v areálu školy,
- **slevy a podporu** studentům ze sociálně slabých rodin,
- rozvoj **talentů** pro cizí jazyky, společenské i přírodní vědy,
- výuku **anglického, německého** nebo **francouzského a latinského** jazyka,
- jazykové **kluby** vedené lektory z Anglie a Rakouska,
- zpěv ve školním sboru „**AVE**“, účast na zahraničních zájezdech sboru,
- **basketbal, volejbal a baseball** ve školních družstvech,
- **tenisový kurt a posilovnu** v areálu školy,
- **multimediální** počítačovou učebnu, užívání služeb internetu,
- **knihovnu** s několika tisíci titulů.

Gymnázium nevybírá školné, pouze prosí o dary rodičů.

Ing. Petr Kvapilík, ředitel školy

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

II. vatikánský koncil připomněl, že „bohoslužba slova a bohoslužba eucharistická jsou tak těsně spolu spojeny, že tvoří jediný úkon bohoslužby“. (61) Proto koncil stanovil, „aby se věřícím poskytl bohatěji prostřený stůl Božího slova tím, že se šíře otevře poklad bible“. (62) Proto je nařízeno, že se o mších v neděli a zasvěcené svátky nesmí vynechat homilie, leda z vážného důvodu“. (63) Tyto dobré dispozice byly věrohodně vyjádřeny liturgickou reformou; k tomu píše Pavel VI. jako vysvětlení bohatší nabídky biblických čtení o nedělích a svátcích: „To všechno je nařízeno, aby se u věřících stále silněji stupňoval „onen hlad po slově Pána“ (Am 8,11), který pod vedením svatého Ducha má lid nové smlouvy podněcovat k dokonalé jednotě Církve.“ (64)

40. Když po více než třiceti letech po koncilu přemýšlíme o nedělním slavení Eucharistie, je třeba přezkoumat, jak je hlásáno Boží slovo a zda u Božího lidu skutečně vzrostla znalost Pisma svatého

a láska k němu. (65) Oba aspekty, jak slavení, tak i žité existence, spolu úzce souvisejí. Na jedné straně možnost, otevřená koncilem, hlásat Boží slovo v řeči zúčastněného společenství v nás musí vyvolávat „novou odpovědnost“, aby „už ze způsobu čtení a zpívání vysvítal mimořádný charakter svatých textů“. (66) Na druhé straně je potřeba, aby věřící byli dobře duchovně připraveni na slyšení hlášeného slova patřičnou znalostí Pisma svatého, a kde je to pastoračně možné, vlastní iniciativou směřující k důkladnějšímu vysvětlení míst Pisma, zvláště nedělních a svátečních. Když totiž čtení posvátného textu, které se musí dít v duchu modlitby a ve shodě s církevním vysvětlením (67), nenapřihuje obvyklý život jednotlivců a křesťanských rodin, samo hlásání Božího slova v liturgii sotva bude moci přinést žádoucí plody. Nenejvyš chvályhodné jsou proto ony iniciativy, kdy farní společenství za spoluúčasti všech účastníků slavení Eucharistie – kněží, liturgických pomocníků a věřících (68)

– už během týdne připravuje nedělní mši a předem přemýšlí o Božím slově, které má být hlásáno. Cílem toho všeho je, aby celá mešní slavnost, tedy modlitba, naslouchání, zpívání, a nejen homilie, tak vyjádřila poselství nedělní bohoslužby, aby mohla účinněji ovlivnit všechny, kdo se jí zúčastní. Velká odpovědnost je svěřena těm, kdo konají službu slova. Jejich povinností je s mimořádnou pečlivostí studiem Písma a modlitbou připravit výklad Božího slova. Přitom musí věrně podávat jeho obsah a aktualizovat jej tak, aby měl vztah k otázkám a životu dnešních lidí.

41. Nesmí se ovšem zapomínat, že liturgické hlásání Božího slova, především v rámci slavení Eucharistie, je nejen okamžikem povznesení a katecheze, nýbrž rozmluvou Boha se svým lidem, rozhovorem, v němž mu zvěstuje zázrak spásy a stále znovu se při tom připomínají nároky smlouvy. Lid Boží se cítí povoláný odpovídat v tomto dialogu lásky děkováním a chválou, ale zároveň i tím, že úsilím o stálé „obrácení“ dokazuje svou věrnost.

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 22. 11. – slavnost Ježíše Krista Krále

1. čt.: 2 Sam 5,1–3
 Ž 122(121),1–2.4–5 Odp.: srv. 1
 2. čt.: Kol 1,12–20
 Ev.: Lk 23,35–43

Pondělí 23. 11. – nez. pam. sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána

1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5
 Ž 23,1–2.3–4ab.5–6 Odp.: srv. 6
 Ev.: Lk 21,1–4

Úterý 24. 11. – památka sv. Ondřeje Dung–Laca

1. čt.: Zj 14,14–20
 Ž 95,10.11–12.13 Odp.: 13b
 Ev.: Lk 21,5–11

Středa 25. 11. – ferie

1. čt.: Zj 15,1–4
 Ž 97,1.2–3ab.7–8.9 Odp.: Zj 15,3b
 Ev.: Lk 21,12–19

Čtvrtek 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a
 Ž 99,2.3.4.5 Odp.: Zj 19,9a
 Ev.: Lk 21,20–28

Pátek 27. 11. – ferie

1. čt.: Zj 20,1–4.11–21,2
 Ž 83,3.4.5–6a+8a Odp.: Zj 21,3b
 Ev.: Lk 21,29–33

Sobota 28. 11. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Zj 22,1–7
 Ž 94,1–2.3–5.6–7 Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20b
 Ev.: Lk 21,34–36

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22.11.	23.11.	24.11.	25.11.	26.11.	27.11.	28.11.
Antifona	730	934	1692	964	980	996	1666
Žalm	786	783	786	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	730	935	1693	964	981	997	1666
Antifony	731	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	731	938	1693	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	731	939	1694	969	985	1002	1669
Prosby	732	939	1694	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	732	1597	1695	970	986	1002	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	733	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	733	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	733	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	732	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	727	727	944	1698	975	991	1008	41
Antifony	727	734	945	960	976	992	1009	45
Žalmy	727	734	945	960	976	992	1009	808
Kr. čtení a zpěv	729	736	947	1701	979	995	1011	45
Ant. ke kant. P. M.	729	737	948	1701	979	995	1011	45(A)
Prosby	729	737	948	1702	979	995	1011	46
Záv. modlitba	732	732	1597	1695	980	996	1012	48
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Maticе cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

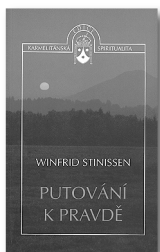
Z produkce jiných nakladatelství nabízíme v prodejnách MCM s.r.o. tyto tituly

PUTOVÁNÍ K PRAVDĚ

Winfred Stinissen

Soubor duchovních úvah inspirovaný karmelitánskou spiritualitou a nepřeberným množstvím pastoračních zkušeností autora. Ukázka z knihy: *Protože Bůh je láska a je trojjediný, pak každá ryzí láska musí rovněž být trojjediná. Pravá láska je dávat, přijímat a nikdy neklást hranice. Chybí-li jen jediný z těchto tří aspektů, láska hyne.*

Karmelitánské nakl., brož., zúžená A5, 119 stran, 89 Kč

KVĚTY ŠTĚSTÍ ZASAŘ SÁM

Phil Bosmans

Autor přináší čtenáři nový pohled na svět, je z ní cítit láska k lidem a starostlivost o jejich dobro. Kniha odhaluje skutečnost, na kterou často zapomínáme: jen my sami jsme odpovědní za to, jak žijeme, jak se chováme k ostatním lidem a jaké prostředí si vytváříme v rodině, v zaměstnání, ve městech a na celé zemi.

Karmelitánské nakl., váz., 110x170 mm, 64 stran, 79 Kč

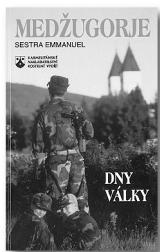

MEDŽUGORJE – DNY VÁLKY

Sestra Emmanuel

Autorka této knihy je členkou Společenství blahoslavenství. Do Medžugorje přišla v roce 1989, a když o tři roky později vypukla válka, rozhodla se zůstat s těmi, které již dobře znala. Formou dopisů a deníkových záznamů můžeme nahlédnout do toho, jak slavné poutní místo prožívalo roky válečného utrpení.

Karmelitánské nakl., brož., zúžená A5, 231 stran, 118 Kč

OPUS DEI

Vittorio Messori

Italský spisovatel a novinář Vittorio Messori byl svým nakladatelem pověřen prozkoumat španělskou „Chobotnici“, což není nic jiného než la Obra čili Opus Dei. Zakladatelem Díla je blahoslavený Josemaría Escrivá de Balguer y Albás.

Messori předkládá výsledky svých pozorování, která měl možnost uskutečnit v samotném centru Díla. Jde o podrobný vhled do jeho činnosti a poslání. Hlavním cílem je, aby v každém zaměstnání, které členové zastávají, byla víra dosvědčena plněním pracovních a profesních povinností. Strategie Díla pak spočívá v umění říci příteli, který je v nejistotě, pravé slovo ve správnou chvíli - čili jde o apoštolát mezi čtyřma očima.

Toto všechno a mnoho jiného lze vyčíst z řádků knihy, která mimo jiné vzbuzuje v čtenáři jistotu, že dílo Boží si razí cestu světem samo, i když k tomu používá často „jen“ obyčejných lidí.

Nakladatelství Cesta, váz., zúžená A5, 248 stran, 197 Kč

ANO ŽIVOTU

Phil Bosmans

Tato drobná knížka má za cíl potěšit všechny, kteří snad podléhají každodennímu shonu a nemají čas zastavit se. Autor nám dává formou krátkých textů příležitost k hlubokým zamyšlením.

Karmelitánské nakl., váz., 110x170 mm, 71 stran, 75 Kč

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Maticе cyrilometodějská s. r. o.

Novinové výtahy

Pláceno převodem
706 035

SVĚTLO – týdeník Maticе cyrilometodějské. Vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticе cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticem@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticem). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Olomouci č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OP-C zo dňa 21. 5. 1996. Protištění redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.